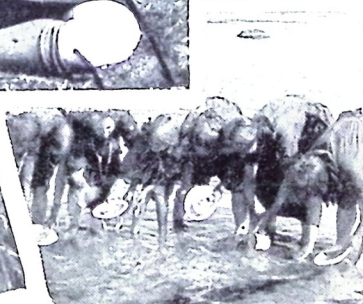

PIGESPEJDERNE

INDHOLDSFORTEGNELSE

Den store Glæde. Af T. Biering	125
Himmelgjesten. Af Kari Aas	126
Julsedvänjor i Suomi. Af Tuikku (Anni Collan)	127
Kittys Mod. Af Suzanne Lassen.....	129
Et Digt om Sommerlejren	132
Pax Hill. Af Souschefen	134
En sær Snegl. Af Viva Lütken	136
Om de ungarske Blaamejsers Arbejde. Af Maria von Szemerédy	139
Hvad ser du i Spejderbevægelsen — og hvorfor fortsætter du Spejder-	
arbejdet	140
En sjælden Julegæst. Af Estrid Ott	142
Hvad ser du i Spejderbevægelsen — og hvorfor tog jeg Spejder-	
arbejdet op	145
Julehilsen fra Chefen	146
Lars Klokkers Julegave	146
En ungarsk Pigespejder skriver paa Dansk om Besøg i Danmark.	
Af Dr. Eszter Czanik, Budapest	148
To Pigespejderes Jul i Paris. Af K. T. P.	150
Kryds og Tværs Opgave	152
Husflid	153
Puslespil	155
Boganmeldelser	156
Redaktørens Julehilsen	156

Den store Glæde

Er der virkelig noget, der hedder saaledes? — Pigespejderne har mange smaa Glæder og maaske ogsaa nogle, de tør kalde store Glæder. I hvert Fald ved jeg, at der er mange Førere i Korpset, som ordentlig lægger deres Hoveder i Blød for at finde paa Overraskelser og Opmuntringer til den Skare unge Piger og Børn, som samler sig om dem, saa det dagligdags Korpsarbejde kan gøres med godt Humør og yde den samfundsnyttige Tjeneste, som er Korpsets høje Maal.

Men — „den store Glæde“, det vil sige Glæden, som er over alle andre Glæder, som ligger i et højere Plan, og som er uforanderligt altid den samme, stærkere end Sorg og Savn og Modgang — findes den virkelig?

Ja, det er Julens herlige Budskab, som Mennesker ikke kunde finde paa, men som Gud i sin store Kærlighed af Magt kunde sende en Engel som Budbringer om og vor Frelser til Virkeliggør af, saa den store Glæde nu findes hernede i Sydens Verden og er til alle, unge og gamle, rige og fattige, store og smaa.

Budskabets Historie er mærkelig. Det lød for nogle Hyrder i et lille uanseligt Land i Asien for over 1900 Aar siden for første Gang, men nu lyder det i alle 5 Verdensdele paa de fleste af Jordens Sprog, og de fleste Pigespejdere i alle Verdensdele kan det udenad:

»Frygt ikke, thi see, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal være for hele Folket; thi eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids By. Og dette skal I have til Tegn: I skal finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe.«

Men to Ting maa I ikke glemme, naar Juleklokkerne nu kimer Festen ind i Danmark og ud over Jorden:

1) Juleglæden maa søges. Jordens Glæder kan man købe eller prøve at skabe for hverandre, men Julens Glæde maa søges hos Frelseren selv, og Han elsker at give den til enhver, som af Hjertet beder Ham derom. Hvor vi skal søge den, fortæller Martin Luther os, naar han synger:

Og lad os gaa med stille Sind
som Hyrderne til Barnet ind,
med Glædestaare takke Gud
for Miskundhed og Naadebud.

2) Juleglæden maa bringes videre. Og nu tænker jeg paa Spejderne, som bringer Blomster til syge og gamle og ensomme ind under Jul og saa synger:

Forvunden er nu al vor Nød,
os er i Dag en Frelser fød,
Halleluja, Halleluja!

T. Biering.

HIMMELGJESTEN

Han kommer — Himmelgjesten — han som vi har ventet så lenge på. — Midt i en mørk og hård tid er han kommet, som et skinnende lys, en varmende flamme, den gjest som alle kristne mennesker over hele den vide jord allermest ønsker å få besøk av. Han kom for 2000 år siden, og han kommer fremdeles i vårt liv hernede, og velsignet er den som står op og følger den lysende stjerne han har tendt — og ti tusen ganger velsignet er den som mottar ham i sitt beste rum.

For Jesus Kristus er den beste gjest som kan besøke den menneskelige sjæl.

Og hvad gjestfriheten angår, så er det med den menneskelige sjæl som det er med et menneskelig hus. Der finnes boliger hvor der sjelden eller aldri trår en gjest inn ad døren. Og der finnes andre, hvor dørene slås vidt op, og hvor hjertevarme og kjærlighet strømmer en i møte med det samme man trær over terskelen.

En gjest kan være en stor inspirasjon, og den som har været vår gjest, forlater oss ikke ganske når han går. Virkningen av hans individualitet og personlighet efterlater noe i huset — en duft, en viss varme, en følelse av godhet, ja kanskje av takknemlighet.

Av de gjester som i åndelig forstand treder over vår terskel, er Jesus Kristus uten sammenligning den allerbeste på grunn av sin fullkomne guddommelige. Og om et menneske mottar Jesus i sin sjæl, kommer han til å bli ham den beste venn han nogengang kan

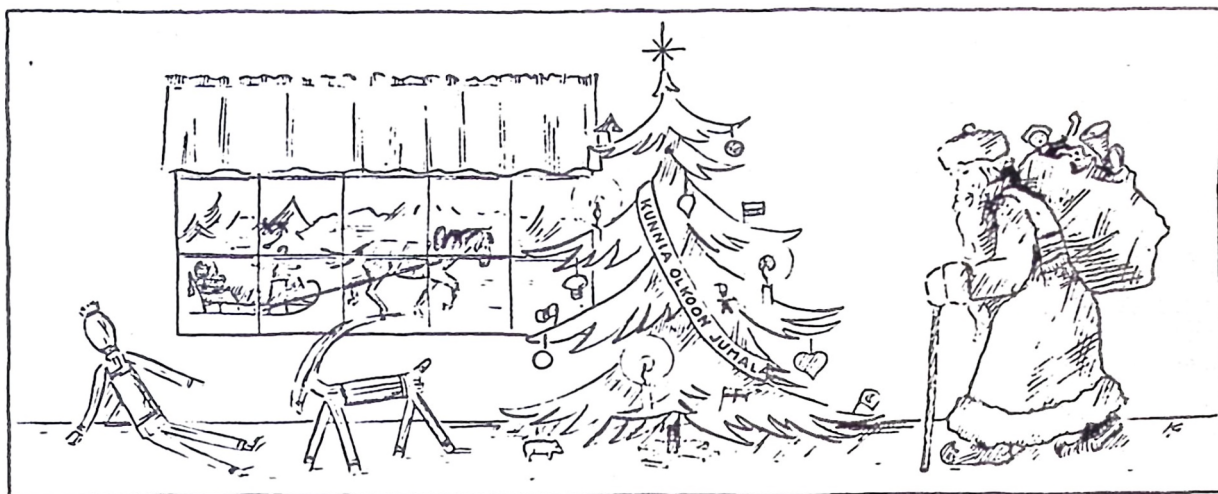
få. Og denne gjest og denne venn, ja, han vil mottas i det rum i det menneskelige sinn hvor kjærligheten bor. Alle sjælens egenskaper beherskes ut fra dette ene. Og vær forvissnet om at den hvis væsen er gjenemlyst og gjennomglødet av kjærlighet — han er istand til ikke å vike tilbake for noe offer. Og den som elsker Himmelgjesten, han blir et fint, følende menneske — et dypt, varmt og rikt menneske, og ingen kan kjenne eller forstå livets og dødens mysterier uten at hans liv og færd er omstrålet og gjennomlyst av kjærlighet. Derfor er kjærligheten det gjesteværelse Jesus velger sig til bolig, og den som har Jesus som gjest, han har også makt, godhet, sannhet og Gud. Og når nu Himmelgjesten atter kommer til vår jord og søker et sted hvor han kan bo og være, må vi som har avlagt vårt speiderløfte om å gjøre vår plikt mot Gud, prøve på å gjøre vårt allerbeste for å skape det rette miljø, den rette stemning — julestemning — den rette motagelighet i sinnene når Guds egen sønn ber om husly hos oss.

La oss da åpne våre hjerter for den store, rike guddommelige kjærlighet som i denne juletid strømmer imot oss fra himmelens rike.

La oss vise Himmelgjesten at vi er beredte! Med de hjerteligste julehilsner til alle store og små venner i Det Danske Pigespejderkorps fra

Karl Aas,
landschef for „Norsk Speiderpikeforbund“.

Julsedvänjor i Suomi

Al Tuikku.

Meise har bett mig skriva något till de danske Pigespejdernes Juleblad, så jag undrar just om det kan intressera dem att höra något om Julsedvänjor uti Suomi. Det kan ju vara roligt, att jämföra dem med sedvänjorna uti Danmark.

Redan en månad före Julen börjar i skolorna ett ivrigt arbete för att inöve jullekar och små julteaterstycken i och för skolans julfest och den ene och den andra börjar förfärdiga julgåvor för att därmed glädja sine kära både nära och fjärran, ty var och en känner sig vilja sprida julglädje omkring sig. Julglädje och julkänsla känna unga och gamla då de hämta hem sin julgran från skogen eller i städerna från torget. Julgranen klädes sedan med julljus, äppel och grannlåter samt smask och julstjärnan fästes i julgranens topp. Ofta nog viras julgranen med det vackra språket: „Ära väre Gud i höjden, frid på jorden och människorna en god vilja“ och granen prydes dessutom ofta med olika

länders flaggor för att liksom påminna om international samhörighet. Var och en försöker skaffa sig en eller flere jultidningar till jullektyr.

Så kommer julaftonen med sitt stök som senare förbytes uti en känsla av julfrid. Barnen vänta med rädsla och glädje på julgubben som har långt skägg eller „julbocken“, som är försedd med horn och iklädd fars päls med skinnen utåtvända. Han hämtar nämligen julgåvor åt alla „snälla barn“. För flere av de fullvuxna är julmaten viktigare än alle julgåvor. Till julmaten hör lutfisk, julskinka med kålrotslåda, risgrynsgröt och plommonkräm med jultortor. Till julprogrammet hör läsandet av julteksten och sjungandet av julpsalmen.

Första juldagsmorgonen klinga bjällrorna och alla skynda till julkyrkan, — den s. k. julottan — redan klockan sex på morgonen. I de flesta hem finnes det sedan julfrämmande någon eller alla juldagarna.

Hvis du vil op
i et Træ,
kan det ikke
nytte,
du begynder
fra oven.

Annandag jul fortsätts julsedvänjorna med att man på landet åker i kapp. Dette kallas Steffansloppet och utfördes fordom ridande. Denne sed är ett arv från hednatiden och härstammar från Skandinavien. Skandinaverna hade en gudinna vid namn Frej och hästen var hennes „heliga“ djur. Då julen, årets mörkaste dag var förbi, så firade man detta med kappritt. Senare ville alle vara med och då måste man använda slädor för att få rum åt flere. Denne sed har sålunda fortgått i århundraden. Då kristendommen kom till Suomi så började man fira Frejs dag som den heliga Stefani minnesfest. Stefanus var kyrkans första martyr, och på hans minnesdag fortgår en reminiscens av de gamla hedniska sedvänjorna.

Julen fortsättes ända till trettondagen och under denna tid utföras alle utarbeten på landet med halv fart. Däremot have kvinnorna sällan frist med sina arbeten och jultiden hava de ofta nog mera att göra i hushållet än vanliga dagar. Inomhus sysselsätta sig barnen och ofta även männen med små handarbeten. På några orter fortsättes ännu den

gamla sedvänjan att hämta in julhalm och breda ut den på golvet. Av denne halm förfärdigar man s. k. „himlar“, som man hänger i taket och som ofta nog kunna vara synnerligen konstigt sammansatta. Av halmen bindes dessutom bockar och dockor. Flerstädes sätter man ut sädeskravor åt småfoglarna. Följande lekar äro mycket gamla finska jullekar: fårleken, gåsleken, lekareleken, skeppleken, julsångelekar och diverse kraftprov.

Trettondagen avslutas julfirandet med att ungdomen klär ut sig til „stjernegossar“ som gå från gård till gård bärande en stor stjärna av papper i vars mitt ett ljus brinner. De utföra sjungande ett skådespel i vilket uppträder de tre visa männen från Österlandet samt konung Herodes. Den ovannämnda Stefanus uppträder i dette skådespel som Herodes stalldräng som berättar åt Herodes om Jesus födelse och om Betlehems stjärna.

Det är underbart huru gamla sedvänjor fortleva genom århundraden och är det icke så, att det hör främst oss kvinnor till att vårda gamla minnen och sedvänjor.

Anni Collan.

KITTYS MOD

Af SUZANNE LASSEN

Denne Historie er blevet fortalt mig om en lille amerikansk Pigespejder — og jeg vil forsøge at gengive den saa korrekt som muligt, selv om det er et Par Aar, siden jeg hørte den.

I Nærheden af Boston boede Doktor Chillon med Kone og to smaa Børn — en Dreng paa tre og en lille Pige paa to Aar. I samme By eller rettere sagt Landsby var der for nylig oprettet en Blaamejse-Patrulje (i Amerika hedder de Brownies). Blandt de ivrigste i Patruljen var Maria, Janet og Katherine — kaldet Kitty —, og alle tre var de Blaamejser med Liv og Sjæl.

Maria og Janet var Søstre, og Kitty var deres bedste Veninde, og alle tre drømte de om at blive gode Spejdere, der kunde holde Spejderloven. Kun voldte det Kitty den største Bekymring, at der stod i Spejderløftet, at man skulde være vaagen, modig og ren — vaagen og ren — det mente hun nok, at hun kunde paatage sig — men modig, hvordan i al Verden skulde hun bære sig ad med at være modig. Selv Maria og Janet, som holdt saa meget af hende, maatte give hende Ret i, at modig kunde man ikke sige, at hun var. Kan en Kryster blive Spejder — det var vist utænkeligt, Kitty sukkede dybt.

„Hvad sukker Du for,“ spurgte Maria — men Kitty rystede bare paa Hovedet — de var alle 3 taget sammen ud paa en lang Spadseretur. Det var koldt, og de gik hurtigt — der var ogsaa kun en Uge til Jul. De gik og diskuterede Julegaver. Kitty kunde ikke finde paa noget til sin store Broder — han var i Mekanikerlære, hun holdt meget af ham, skønt han tit drillede hende, og det endda paa hendes ømmeste Punkt — og det var som bekendt hendes komplette Mangel paa Mod. — „Naa, der har vi nok Familiens Løvehjerte,“ plejede han at sige, men det gjorde ikke saa meget, naar han drillede hende, det var værre, naar det var Pigebørnene paa Skolen. Hendes Bror var nemlig

ellers altid saa sød mod hende og havde lært hende at køre Automobil — selvfølgelig var hun for lille til at køre rigtigt, men hun fik Lov til at starte Vognen og køre den ud af Garagen, og det gjorde hun lige saa godt som nogen voksen; men det behøvede man jo heller ikke Mod til.

De var drejet ind ad en Skovvej i en ret ubeboet Egn, og de marcherede hurtigt af Sted i Takt — trods en enkelt Bekymring var de glade og nød Turen i den friske, kolde Luft.

Dr. Chillon passerede dem i sin Bil og nikkede venligt til dem. Han skulde til et lille Hus, som laa ret dybt inde i Skoven.

Han havde paa sin Kones Opfordring taget deres to smaa Børn med — hun skulde paa Juleindkøb — og vilde gerne vide begge Børnene vel anbragt hos Faderen, det var saa besværligt at have dem med i Butikker, og Pigen havde fri.

„Glem ikke at lukke Døren af,“ formandede hun ham, „ellers falder de bare ud af Vognen, naar du er inde hos Patienten,“ og Faderen nikkede beroligende — og afsted kørte de. Børnene var jublende glade over at skulle med paa den lange Køretur.

Da Doktoren kom til den Vej, som drejede af fra Hovedvejen, og som førte ned til, hvor hans Patient boede, saa han, at Vejen var delvis ufremkommelig, og han besluttede sig til at gaa derved og efterlade Børnene i Vognen. Pligtskyldigst lukkede han Døren af og sagde til Børnene, at han kom snart igen og begav sig derpaa hurtigt paa Vej ned ad den smalle Skovvej og var snart ude af Syne.

Børnene morede sig ved at staa op paa Bagsædet og spejde efter Biler. Der var, som sagt, ret øde, og kun en enkelt Vogn kom farende forbi — og saa vinkede de, og en gang imellem blev der vinket tilbage.

Børnene lagde ikke Mærke til en underlig brændt Lugt, som blev stærkere og stærkere, ikke førend Vognen langsomt fyldtes med Røg, som sved i Øjnene. Saa sagde Drengen:

Man kan ikke
hver Dag
gøre noget stort,
men man kan
hver Dag
gøre noget godt.

„Sikken væmmelig Røg,“ og den lille Pige gentog: „Sikken væmmelig Røg.“

„Den gør ondt i mine Øjne,“ sagde Drengen, „bare Far vilde komme.“ Men Far kom ikke, og Røgen blev værre og værre.

„Jeg kan ikke se,“ sagde den lille Pige og begyndte at græde.

„Far!“ raabte Drengen saa højt han kunde, „Far! — Far!“ Men han fik Lungerne fulde af Røg og kom til at hoste; saa prøvede han at faa Døren op, men selv om den ikke havde været lukket af, kunde han ikke have vristet den op med sine smaa, svage Barnehænder.

„Far!“ raabte han igen, men dennegang lod hans Stemme mindre kraftig — og Røgen blev tættere og tættere — og den intetanende Doktor sad roligt og talte med sin Patient.

Der gik 5 Minutter, der gik 10 Minutter. Endelig kom en Bil kørende langsomt hen ad Vejen. Der sad to Damer i den, de lagde Mærke til, at Vognen var fuld af Røg og standsede et Stykke fra den.

„Der er jo Ild i den Bil,“ sagde den ene, „hvem mon den tilhører. Det maa vi vist se at finde ud af.“ Det faldt dem ikke ind, at der var nogen inde i Vognen. Børnene var heller ikke til at se — de maatte være faldet ned i Bunden af Vognen.

Damerne begyndte at kigge til alle Sider, men der var ingen at se — det eneste levende, de fik Øje paa, var tre smaa glade Pigespejdere, der kom marcherende i Takt henad Landevejen.

Damerne vinkede til dem, og Børnene gav sig til at løbe.

„Hvad er der?“ raabte de.

„En Bil, der brænder!“ lød Svaret, „kom ikke for nær — den kan eksplodere. Ved I, hvis den er?“

Da Børnene naaede op til dem, genkendte de straks Doktors Bil.

„Det er Dr. Chillons,“ sagde de i Munden paa hinanden og vilde gaa hen mod Vognen, men den ældste af Damerne, som var temmelig nervøs, gav sig til at skrike op og forbød dem at gaa hen til Vognen. „Den er lige ved at eksplodere,“ sagde hun. „I bliver dræbt paa Stedet,“ og hun trak sig baglængs længere og længere bort. Hendes Angst smittede de andre, og de fjernede sig længere og længere fra Vognen. Pludselig udbød Janet:

„Børnene! — han havde jo Børnene med — jeg saa dem, da han kørte forbi os, og han lader dem altid blive i Vognen“ — og saa skete det mærkelige, at inden det rædsels-

fulde i Situationen endnu var helt gaaet op for de to fremmede Damer, fo'r lille Kitty, Kujonen, lige hen mod den brændende Bil og gav sig til at ruske i Døren.

„Lad være!“ raabte de andre. „Kitty, Kitty, du bliver slaaet ihjell!“ Men uden at ænse dem styrtede Kitty rundt om Vognen og fandt, at Doktoren Gud ske Lov havde ladet Nøglen sidde i Døren — hun drejede Nøglen om og rev Døren op og fik straks fat i den lille Pige, som laa paa Bunden af Vognen lige ved Døren — et Øjeblik efter fik hun ogsaa Drengen ud.

„Hjælp mig!“ raabte hun til de andre, „jeg kan ikke bære dem væk alene. Nu kom Maria og Janet løbende, og de fik hurtigt baaret dem hen til Damerne, som tog Børnene paa Armen og gik med dem hen til deres egen Vogn, som de saa bakkede endnu længere bort fra det brændende Køretøj.

Den lille Pige begyndte langsomt at komme til sig selv, men Drengen gav ikke Livstegn fra sig — de lukkede alle Vinduerne op, men det lod ikke til at hjælpe. De glemte helt at se til Vognen, som nu var begyndt at brænde for Alvor.

Imidlertid var Doktoren blevet færdig med Sygebesøget, som havde varet længere end beregnet, og han skyndte sig tilbage til Børnene. Paa lang Afstand saa han, at der var Ild i Vognen, og hans Hjerte stod næsten stille af Skræk. Han styrtede hen mod den, men da han saa, at Døren var aabnet, gættede han, at Børnene maatte være kommet ud, og han saa straks, at der foregik noget i den Vogn, der holdt et Stykke hen ad Vejen. Han styrtede derhen og blev straks klar over, at den lille Pige havde det godt, men Drengen — —! Uden at sige et Ord begyndte han paa Oplivningsforsøg, og efter faa Minutters Anstrengelse begyndte Drengen ogsaa at røre paa sig. De saa alle til i aandeløs Spænding, og Taarerne løb ned ad Kinderne paa den ældste af Damerne, da Drengen slog Øjnene op og hviskede „Far“.

Nu først saa Doktoren paa de omkringstaaende, der var efterhaanden kommet mange til, og de tre smaa Pigespejdere maatte besvare et Utal af Spørgsmaal.

„Jeg vil gerne hjem med Børnene — hurtigst muligt,“ sagde Doktoren, „men jeg har jo ingen Bil.“

„Vi kan køre Dem,“ tilbød begge Damerne paa een Gang — og de satte sig op i Vognen — „og lad os faa Pigebørnene med, saa skal

vi fortælle Doktoren det hele, medens vi kører," — og saa fik Doktoren en nøjagtig Forklaring paa, hvad der var sket.

Damerne skaanede ikke sig selv, de lagde ikke mindste Skjul paa, at de havde været bange for at gaa hen til Vognen, og at det kun var takket den modige lille Spejderpige, at Børnene var blevet reddet.

„Tak, lille Kitty," sagde Doktoren og bøjede sig frem og tog hendes Haand, „og jeg, som altid har troet, Du var et lille Nøv — jeg maa jo næsten bede dig om Forladelse."

Maria og Janet var glade paa Kittys Vegne. „Nu kan din Bror ikke drille dig mere," sagde de, og Kitty smilede henrykt.

„Aah, det var da ikke noget at snakke om," sagde hun.

„Jo, det var det," sagde den gamle Dame. „Jeg har aldrig før interesseret mig videre for Pigespejdere, men efter at have set din resolute Optræden i Dag er jeg blevet enig med mig selv i, at det kun kan være Spejdernaanden, der gør en lille Pige saa modig," — og den Ros, som Kitty fik af de gamle Damer og af Doktoren, fik Kitty af alle, da de kom hjem. Som en Løbeild gik Historien fra Hus til Hus, og det var kun menneskeligt, at Kitty nød den for hende saa usædvanlige Virak.

Saasnart hendes Bror kom hjem, fik ogsaa han Historien serveret. Moderen fortalte ham den foran Kitty. Han var meget interesseret.

„Naa, saa der var Ild i Vognen," sagde han. — „I hvilken Del af Vognen?" spurgte han henvendt til Kitty.

„Den forreste Del, tror jeg," svarede hun.

„Men altsaa ingen Flamme endnu?"

„Nej," svarede Kitty.

„Det brændte altsaa ikke omkring Benzintanken?"

„Nej," svarede hun igen.

„Hm," sagde han og saa smilende paa hende — og hun slog Øjnene ned.

„Naa, det var da i alt Fald godt, at Du fik Børnene ud, lille Løvehjerte," sagde han og gik op paa sit Værelse.

„Sikken en løjerlig Maade han tog det paa," sagde Moderen, „men han har jo altid sin egen Maade at være paa overfor dig." — Men Kitty forstod ham kun altfor godt, det var ikke mere end tre Dage siden, at han havde givet hende en nøjagtig Beskrivelse af en Vogn, der var gaaet Ild i — i Nærheden af Værkstedet, hvor han arbejdede, og han havde fortalt, at Mekanikerne var gaaet op til

Vognen og havde taget alt ud af den, som kunde anvendes — „fordi," forklarede han, „en Vogn exploderer ikke, førend Benzintanken er voldsom ophedet, ja, selv om der staar Flamme ud omkring Benzintanken, exploderer den i Regelen ikke de første 10 Minuter — men Folk har alle den tossede Idé, at fordi der er Ild i en Vogn, skal den straks til at ryge i Vejret som en Krudttønde —" se, alt det havde han forklaret hende for ganske faa Dage siden. Og nu ventede hendes Mor, at han skulde udtale sig om hendes Mod, og Kitty skammede sig og var ulykkelig. Der var ingen i hele Verden, hun hellere vilde roses af end sin store Bror, og i Stedet for maatte han nu foragte hende, fordi hun lod Folk gaa rundt og tro, hun havde udført en Heltegerning — og Kitty græd sig i Søvn.

Næste Dag paa Skolen blev alle Eleverne kaldt sammen, og Forstanderinden holdt en Tale for Kitty, og alle Eleverne raabte Hurra — og Kitty led. Hele Tiden saa hun for sig den tredie Linie i Spejderloven: „Vær ærlig og paalidelig."

Kunde man gøre noget mere uærligt end tage imod Ros, som man vidste, man ikke fortjente? — Med rystende Knæ gik hun op mod Forstanderinden og bad om at faa Lov til at sige noget.

„Kom herop," sagde Forstanderinden og vinkede Kitty op til sig. Med Ansigtet vendt ud mod den fyldte Sal begyndte Kitty:

„Min Bror havde lige fortalt mig, at Biler kun exploderer, naar der er Flamme omkring Benzintanken — saa jeg vidste godt, at der ikke var Fare," og med Taarerne løbende ned ad Kinderne fremstammede hun — „saa heller ikke denne Gang har jeg været modig."

Forstanderinden bøjede sig ned mod Kitty og lagde Armene om hende: „Nu var du det, min lille Pige," sagde hun. „Du var baade modig og ærlig" — og Kitty saa taknemmelig op paa hende gennem de taarefyldte Øjne. Mon hendes Bror vilde sige det samme, naar han hørte, hvad hun havde gjort?

Hun kunde knap vente, til han var kommet ind ad Døren, førend hun fortalte ham det. — Da hun var færdig, løftede han hende op og saa hende lige ind i Øjnene:

„Lille Løvehjerte," sagde han, „nu bærer Du dit Navn med Rette!"

Og bedre Ros kunde Kitty ikke have ønsket sig.

Mod er ej blot
at gaa paa —
meget mere
at staa ved.

Et Digt

om

Sommerlejren 1933

2. Østerbro Trop

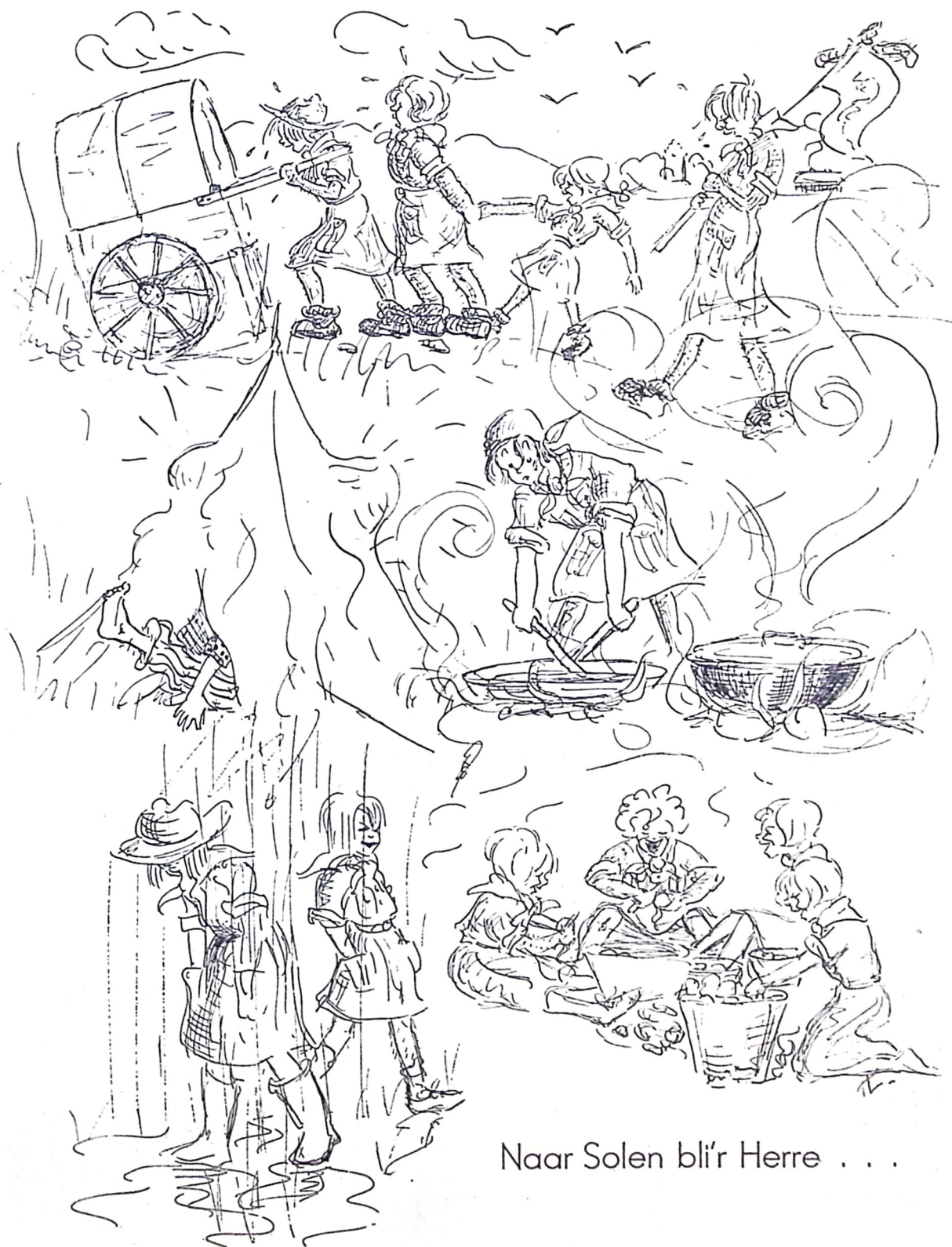
SOMMERLEJR! et af de bedste Ord,
som vi kan nævne her paa Jord,
fuldt af Leg, af Sang og af Minder
det Ord os alle sammenbinder. —
Saadan drog vi til Vallø afsted,
med „Ekspressen“ vi piled' derved,
til Hav og Skov og Marker grønne,
til Sol og Sommer og Dage skønne,
paa Højskolen opslog vi vort Kvarter,
og snart vi puttede os i vore „Fjer“.
Men Søvn var der ikke Stunder til,
med tusind Kunster vi drev vort Spil,
den ene rundt til den anden for,
og midt i det hele „Lillemor“.

Om Morgenen blev der noget server't,
og hvis jeg ikke husker forkert,
saa kaldte man det for Havregrød —
det gibbede i os da vi den „nød“;
men „Lillemor“ sa', at det var sundt,
og saa spiste vi væk, det hele Bundt —
men loved os selv, at naar vi kom hjem,
saa skulde vi ha' vor Kogebog frem.

Naar Sommeraftenen sænkede sig mild,
saa samledes vi om Baalets Ild,
og mens vi opad mod Himlen saa,
saa tændtes der Stjerner paa Himlens Blaa,
da følte vi os med den Største i Pagt,
og loved at staa om Danmark Vagt!

En Søndag gik vi paa Risengrøden løs,
saa ned i Vandet og plaskede og gøs.
Naa ja, med Vandgang var det

sommetider saa som saa,
en Dag vi gik der med Klæderne paa.
Det var, da vi til Stevns var bilet
og ud til Klintekongen ilet,
ja, saa blev Himlen pludselig vred,
det lignede og tordnede og skyllede ned,
det øste med Spande, det var som et Brus,
saa hele Flokken var druknede Mus;
men saa skinnede Solen atter klart,
og vi blev tørrede i en Fart —
saa ud at trave i grønne Skov,
ja, saadan gik Dagene med bare Sjøv,
især en Dag, da vi fejl af Vejen tog
og nær var havnet paa Vesterbro.
Naa, en Spejder ta'r alting med godt Humør,
vi knejser med Nakken og gør Honnør,
vi smiler til alle paa vor Vej,
og det gør vi ogsaa i Aften til dig.

Naar Solen bli'r Herre . . .

PAX HILL

Kære Spejdere! — Jeg kan bringe jer alle en Hilsen fra Lord Baden Powell, thi jeg har været hos ham for nylig i hans Hjem i England.

I ved alle, at han var meget farligt syg sidste Vinter, og hele Verden lyttede med stor Ængstelse og Sorg efter Nyheder om hans Befindende; det var meget alvorligt, men nu er han helt rask igen.

I kan ikke tænke jer, hvor dejlig han er. Der er noget helt særligt over ham — hans Maade at tale paa, hans Bevægelser, hans Smil. Man har en Følelse, som om denne Mand aldrig i sit Liv har haft en ond Tanke, hans Kærlighed til Mennesker er saa stor, at der slet ikke er Plads for andet. —

Da vi ankom til Pax Hill — Lord og Lady Baden Powells Hjem — mødte Lady Baden Powell os — og hun sagde straks til mig: „Now you want to see HIM!“ — „Ja“, svarrede jeg og smilte for mig selv — for det var netop, hvad jeg ønskede. — Vi gik gennem nogle meget hyggelige Stuer — til sidst var der en meget stor en med mange interessante og underlige Ting i, og bag ved den var der et mindre Værelse, og der sad Lord Baden Powell ved sit Skrivebord.

„Isn't that sweet?“ spurgte hans Kone mig, medens vi stod et Øjeblik og saa ham arbejde. — Jo, det var et dejligt Billede, og nu smilte han over hele Ansigtet, som om jeg var en gammel Ven — og han vidste dog intet andet om mig, end at jeg var en Guider from Denmark! Men jeg tror, at alle Spejdere er hans gamle Venner.

Vi talte lidt sammen, og saa viste han mig sit lille, private Værelse. Der var ikke mindre

end tre Arbejdsborde i det: et Skrivebord, et, som han brugte, naar han tegnede og malede, og et med alle hans Fiske- og andre Sportsredskaber. I det store Værelse ved Siden af var der en mægtig Kamin, som jeg aldrig har set Magen til før, der var Plads til et stort Brændselsforraad paa den ene Side. Modellen er fra Norge, og de tænkte egentlig, at vi her i Danmark havde noget lignende. — Hele Huset er fuldt af udenlandske Ting, som han har medbragt fra sine mange Rejser.

Jeg sad ved Siden af ham til Frokost, og vi talte ivrigt om mange Ting. Hans humoristiske Sans er vidunderlig — og en Gang imellem kom en Taare i hans Øjne, naar der blev talt om rørende Spejderoplevelser. Han fortalte om sit Besøg hos Mussolini, og saa fortalte han mig om Spejderne i Rusland — de startede deres Korps før Krigen.

Den russiske, afdøde Czar var meget begejstret for Spejderbevægelsen, og paa hans Initiativ begyndte den i Rusland. Han bad Lord Baden Powell komme derover og tale til Spejderne og sendte et Ekstratog for at hente dem til Petersborg — gennem hele Rusland. Under sit Besøg dervore forærede B. P. de russiske Spejdere et Flag.

Senere hørte han, at den nye russiske Regering havde forbudt Spejderarbejdet, men i mange Aar samledes en Patrulje paa Sct. Georgs Dag, gik hen, hvor de havde nedgravet det Flag, B. P. havde givet dem — gravede det frem, holdt Parade og aflagde Spejderløftet — og sendte altid en Hilsen til Lord Baden Powell. Men det blev opdaget og ogsaa forbudt, ja, det kostede endda den ene

Kan du ikke
trække,
saa skub!

Vil du ikke
skubbe,
saa forsvind!

Førers Liv. — — Det var meget gribende at høre ham tale om dette — han har en særlig Evne til at fortælle.

Lady Baden Powell fortalte mig, at de for kort Tid siden havde været til et stort Møde, hvor der var mange Mennesker. Pludselig kom en Zigeunkone hen til dem — de kendte hende slet ikke — og sagde til Baden Powell: „Mange flere Mennesker vil være Dem taknemmelig, end De nogen Sinde aner.“ —

Jeg har ogsaa set hans Soveværelse. Det er en lille dækket Veranda med kun en simpel

Feltseng. Men der er en vidunderlig Udsigt først ud over Haven og saa langt ud over Landet — det Land, han har gjort saa meget for. Han sover saa spartansk baade Vinter og Sommer.

Da vi kørte fra Pax Hill følte jeg mig beriget af en dejlig, stor Oplevelse. Der er Forskel paa at høre og læse om et Menneske — og saa at tale med det og føle dets varme Haandtryk. Jeg følte i Baden Powells Haandtryk, at det gjaldt hele vort elskede Korps. En af de sidste Udtalelser, jeg har hørt af Lord Baden Powell er:

„The ideal of Girl Guides is unity; to break down in the coming generation prevailing differences between classes, creeds and countries, and to bring about in their place peace and goodwill.“

Souschefen.

EN SÆR SNEGL

Af VIVA LÜTKEN

Fru Beck og Tove holdt Mørkning foran Kaminen. Tove sad paa en Skammel og lænede Hovedet mod Moderens Knæ, de talte ikke, de var lidt tavse af sig begge to, men de følte sig trygge i hinandens Selskab.

„En sær Snegl“ kaldte Kaptajn Beck Tove, hun gik saa stille med alt sit og havde Vanskelighed ved at slutte sig til Kammeraterne, og Lærerinderne sagde, at hun var aandsfraværende i Timerne, men Mor vidste, at det var Toves rige Fantasi, der var paa Spil, hun levede i sit eget Drømmeland. Mor kendte forresten sig selv saa godt igen, hun havde været ligesaadan som Barn, men i hendes Hjem havde der været flere Søsken, saa der blev mere Leg end Drømme. Tove var desværre eneste Barn, skønt ikke saa længe mere, men om den lille nye, der ventedes, vidste Tove endnu ikke. Det var ikke saa let at opdrage et Barn, naar Faderen var paa de lange Farter, men det vilde blive bedre fra Nytaar, saa blev Hans Kaptajn paa det store Skib, der kun gik til England, og vilde oftere være hjemme.

Fru Beck havde gjort sit for at modarbejde Toves altfor rige Fantasi, hun kunde som lille fortælle de utroligste Historier, saa man troede, de var sande, sommetider havde det været rent pinligt, som den Gang hun fortalte Folk, at hun havde en Bror, der hed Karl Ludvig — hvor hun nu havde det Navn fra — og naar Folk spurgte, hvor den Bror var, sagde Tove, at han var gemt, for ingen maatte vide det. Mor var sikker paa, at Karl Ludvig var med i alle Toves Lege, at hun baade saa, hørte og talte med ham, men saadan en Drømmebror kunde virke lidt generende overfor Fremmede.

Fru Beck prædikede altid Sandhed og atter Sandhed og formanede Tove til at lære at skelne mellem det virkelige og det opdigtede, og eftersom Tove blev ældre, lærte hun at fortælle sine Fantasier uden at slutte med „Det er virkelig sandt, Mor.“

„Mor,“ sagde Tove pludselig, „skal man altid sige Sandheden, altid?“

„Altid, Stump, selvom det falder svært. — Man maa aldrig lyve eller tie sig fra noget,

om ogsaa man véd, at der vanker Straf. Jo sværere det er at sige en Ting, jo bedre er det at overvinde sig selv, og det er aldrig ydmygende at erkende en Fejl.“

„Man skal da ikke gaa hen og sige til en Mand, at han er pukkelrygget, selvom han er det?“

„Fjantehoved, du ved godt, hvad jeg mener, men husk det med Sandheden, og lad ikke Fantasien løbe af med dig.“

Tove var i Grunden et lykkeligt Barn, hun kunde bare ikke fordrage at gaa i Skole. Evner havde hun, hun kunde ogsaa godt være med paa lidt Ballade, men Kammeraterne var paa Nakken af hende, fordi hun hellere vilde læse end lege. Hun brød sig ikke videre om Lærerinderne, især var hun bange for Klasselærerinden, men paa den anden Side kunde hun ikke lide de ondartede Drillerier, som nogle af Pigerne gjorde Lærerinderne til Genstand for.

Tove holdt sig mest for sig selv og maatte finde sig i at blive kaldt „Muletrug“ og „Dydsdragon“. Hun vidste godt, at hun var muggen i sit Væsen overfor Lærerinderne, men det var fordi, hun nærede en sygelig Angst for, at de andre skulde tro, at hun fedtede — men Grunden til, at hun ikke kunde lide Skolen, var nok mest den, at hun skulde være borte fra Mor i fem—seks Timer.

Midt i Timen kunde hun pludselig faa den Tanke, at der var noget i Vejen med Mor — det kriblede i Haarrødderne af Angst, men Mor havde heller ikke været rask i den sidste Tid, hun laa ofte paa Sofaen og en Dag ved Frokostbordet, var hun bleven ligesaa hvid som Dugen og var gledet ned paa Gulvet. Hvor havde Tove grædt, men Ane, deres rare Pige, havde leet hende ud og sagt:

„Det skal du ikke kere dig om, til Jul er din Mor rask igen“ — hvorfor netop til Jul, der var længe til Jul, mere end to Maaneder, saa længe i Forvejen snakkede man ikke om den, som om den var ganske nær.

En sur, taaget Novemberdag var der Uro i Huset, da Tove kom hjem, og der stod en Kuffert i Entréen.

Læse
og intet forstaa,
det er
som at fiske
og intet faa!

Mor trak Tove ned til sig paa Sofaen:

„Jeg bliver nødt til at rejse bort et Par Uger, jeg er ikke rigtig rask, og Doktor Ring vil gerne have mig til en større By paa Klinik dér —“

„Du maa ikke rejse fra mig, jeg skal passe dig saa godt, aa, Mor —“

„Mors store, fornuftige Pige, du maa ikke græde, jeg er ikke syg saadan, skal bare ligge en Tid. Jeg er hjemme igen, naar Far kommer til Jul, og saa har jeg en stor Juleoverraskelse til jer begge to.“

Men Tove vilde ikke lade sig trøste, selv ikke af det Løfte, at hun og Ane hver Søndag skulde køre med Rutebilen ind og se til Mor. — Tove græd sig i Søvn og selv i Søvn hikkede hun af Graad.

Det var underlig højtideligt næste Morgen at se Mor drage afsted i Vognmand Larsens aller fineste Bil — tænk, noget saa flot, naar Rutebilen kørte næsten med det samme.

Tove hang om Mors Hals, Ane maatte næsten rive hende løs.

„Vær nu en god Pige, vær flittig i Skolen for min Skyld, og husk saa altid at sige Sandheden.“

Hjemmet var ikke Hjem uden Mor — de første Dage vandrede Tove rundt som en lille Hund, der søger sin Herre, men det første Søndagsbesøg i den store By hjalp jo paa Humøret. Mor sad op i Sengen med røde Kinder og hæklede paa en morsom lille, bitte Trøje — Tove fik Hjertebanken og tænkte, at saa skulde hun nok have en stor Dukke til Jul, skønt hun næsten snart var for gammel til at lege med Dukker. Mor spøjte og lo og spenderede en hel Krone paa Konditorkager, men kneb en lille Taare, da Tove hang over Sengen og skulde sige Farvel.

„Mor, er du nu ganske sikker paa, at du slet ikke dør fra mig?“

„Ganske sikker.“

Tove var endnu mere stille i Skolen end ellers, og „Muletrug“ hed det ved enhver Anledning.

Saa var det, at Else en Dag i et Frikvarter fyldte alle Pultenes Blækhuse med Klatpapir, det var ligefør Skrivetimen, og Frøken Nielsen som var saa pertentlig.

Næppe var Skrivebøgerne delt rundt, saa begyndte det fra en Kant i Klassen:

„Frøken, der er noget i min Pen — Frøken, næ, der er en hel Kluns paa min Pen.“

Der blev en Fnisen, og Raabene paa Frøkenen lød fra hver Plads. Tove fnisede med, det manglede bare, at hun ikke kunde nyde en god Streg, og hun himlede op som de andre, da hendes Skrift saa ud, som var den tegnet med Pensel: „Frøken, der er noget i min Pen.“

Frøken Nielsen løb fra Pult til Pult, saa gik hun op paa Katederet og slog i Laaget med sin Lineal, for nu var Frøken Nielsen vred.

„Hvem er det, som har fyldt Blækhuse med Griseri?“

„Det er Klatpapir,“ bemærkede Birte vittigt, og saa blev der igen fniset.

„Jeg spørger hvem — den skyldige har at rejse sig.“

Dyb Tavshed.

Tove skottede til Else, som hun i sit stille Sind ønskede at blive Veninde med — nu vilde Else rejse sig, og de vilde allesammen beundre hende; men der skete ingenting. Else sad med Øjnene naglede i Skrivebogen og saa dydig ud — „man maa aldrig lyve eller tie sig fra noget, selvom man ved, at der venter Straf,“ havde Mor sagt — Else maatte ikke være fejj. Tove mærkede, at hun rødmede. Det dumme Blod, der altid skyllede op i Kinderne paa de mest ubelejlige Tider og fik hende til at ligne den onde Samvittighed — hun dukkede Hovedet, men det skulde hun ikke have gjort.

„Det er dig,“ Frøken Nielsens Lineal pegede paa hende. Tove kneb Læberne sammen.

„Det er altsaa dig?“

„Nej.“

„Saa ved du, hvem det er?“

Tove kneb Læberne endnu tættere sammen.

„Vil du gøre dig til Medskyldig — har du ingen Respekt for Sandheden?“

„Else.“

Der blev en ildevarslende Mumlen i Klassen: „Sladrehank“ hviskedes der, og de, der ikke turde hyske, formede Læberne til det grimme Ord.

„Sladrehank“ hvæsede de hende op i Ansigtet nede paa Legepladsen. „Sladrehank“ raabte de efter hende, da hun gik hjem fra Skole.

Fra den Dag blev Livet en Lidelse for Tove. Hun kunde være sikker paa, at var der noget i Vejen, en Uartighed, der skulde opklares, blev hun udpeget og skulde sige Sandheden, hvilket hun gjorde med Graaden

i Halsen og under Kammeraternes foragtede Blikke. „Sladrehanke“ sagde de store Piger i de øverste Klasser spottende, „Sladrehanke“ hylede de Smaa og dansede om hende paa Legepladsen — aa Mor, Mor, hvorfor er du borte netop nu, da alting er Kaos i Toves Hoved, men Sandheden skulde man sige, selvom det faldt én svært!

Der overgik Tove en Tort, hun ikke kunde bære, Else gav hende en syngende Lussing, fordi hun igen havde sladret — og da næste Time begyndte, var der ingen Tove paa sin Plads, for hun var nemlig paa Flugt med Rutebilen ind til Mor. Julesparegrisen var aflivet for at betale Billetten, men det fik ikke hjælpe.

Da hun aandeløs naaede Kliniken, fik hun slet ikke Lov at komme ind til Mor. Hverken Graad eller Bønner hjalp, og Plejemor var ved at miste Taalmodigheden, da Doktor Ring heldigvis kom til. Hvad var her paa Færde? Han tog Tove med ind i sit Konsultationsværelse og satte hende op paa Skrivebordet, mens han selv tog Plads i Stolen, og det var ligefrem flovt at sidde dér paa Bordet, naar man var en stor Pige paa næsten tolv Aar.

Han fik da pillet Historien ud af hende, skønt Else, Lussingen, Sandheden, Mor, Frøken Nielsen og Karl Ludvig var blandet sammen i en Pærevælling, og da Tove tilsidst hulkende paastod, at nu var Mor død, siden hun ikke maatte komme ind, lo Doktor Ring smørret og trøstende:

„Din Mor er en Knop og har det storartet, men der er netop for et Par Timer siden kommet en virkelig Karl Ludvig til jer. Nu sætter vi dig i Rutebilen, og i Morgen siger du Frøken Nielsen ordentlig Besked — med Næb og Klør, for jeg skal sige dig, at hvis man siger Sandheden om sine egne Misgerninger, saa er man en Helt, men siger man den om andres, saa er man en Sladrehanke — og det burde hun vide.“

„Hvor var du igaar?“ spurgte Frøken Nielsen den næste Dag, „har du Undskyldnings-seddel med.“

Tove rejste sig.

„Nu skal hun nok sladre om Lussingen,“ hviskede Else til Birte.

„Jeg var paa Kliniken hos min Mor,“ sagde Tove, og saa blev Klassen stum af Overraskelse, for Tove foldede sig ud, hun hakkede og stammede og græd ind imellem, hun

raabte, at det var skammeligt, at Frøken Nielsen tvang hende til at sladre, det var at misbruge én, det havde Doktor Ring selv sagt, og nu var det ikke Lyv med Karl Ludvig mere, for nu var han virkelig — „og De faar aldrig noget af mig at høre mere, jeg skal nok melde mig, naar jeg selv gør noget, for saa er jeg en Helt, men melder jeg de andre, saa er jeg en Sladderhanke, og det har De slet ikke Lov at lave mig til —“ og saa laa Tove over Pulten og hulkede.

„Jamen, Tove dog,“ Frøken Nielsen saa ud, som var der faret et Uvejr over hende, „jeg har da ikke ment — sagde Doktor Ring — jeg tænkte ikke — hør Tove,“ sluttede hun resolut, „du maa virkelig tilgive mig,“ og med de Ord vandt hun Toves og hele Klassens Hjerter, for det er aldrig ydmygende at erkende en Fejl.

Der var ingen Ende paa, hvor Tove var populær i Frikvarteret. Alle vilde holde hende under Armen og ofre deres kæreste Nipse-naale paa hendes Alter. De store blev indviet i det, der var foregaaet, og til de smaa blev der sagt „hold Kæft“, og paa Hjemvejen vilde alle følge et Stykke, men Else blev den, der fulgte helt hjem. De stod og daskede med Taskerne og saa lidt flove ud, saa sagde Else:

„Om Forladelse for Lussingen — skal vi være Veninder?“

Det var dejligt at faa Mor hjem et Par Dage før Jul, og det var ikke til at se sig mæt paa den lille Bror — han havde den hæklede Trøje paa, som Mor havde arbejdet paa, men han var tusind Gange bedre end selv den allerstørste Dukke.

Da Kaptajnens Skib med Juletræ i Masten to Dage før Jul løb ind i Havnen, vilde Beck ikke tro sine egne Øjne — var det virkelig hans egen sære Snegl, der som Midtpunkt i et helt Ros af raabende Tøseborn stod der, hoppende og vinkende; vist saa, han kendte hende paa Huen, som hun nu rev af og svingede i Luften.

„Far, Far, Mor er hjemme, og vi har faaet en Dreng, og han skal hedde Karl Ludvig, og det er virkelig sandt — og det er mine Veninder allesammen.“

„Goddag, Kaptajn Beck — til Lykke, Kaptajn Beck,“ vrælede Flokken og skabede sig, saa andre Folk paa Kajen saa helt forargede ud — men Kaptajnen svingede Huen med meget blanke Øjne, for aldrig syntes han, at hans sære Snegl havde været sødere end i dette Øjeblik.

Prøv at boje,
før du brækker
— Taalmodighed
god Vilje
vækker.

Om de ungarske Blaamejsers (Feen des Hauses) Arbejde

En kær, udenlandsk Spejdersøster har bedt mig skrive nogle Linier om de ungarske Blaamejsers Arbejde. Jeg er meget glad for, at man interesserer sig for Arbejdet med vort lemlæstede Ungarns smaa Piger. Det er altsaa virkelig sandt, at vi Pigespejdere er Søstre, at vi hører sammen og vil holde sammen. Nu bliver ogsaa Ordsproget: „Sammenhold giver Styrke“ til Virkelighed.

Her i Ungarn staar Pigespejdertroppene i nøje Forbindelse med de Blaamejsetroppe, hvor Maalet er at opdrage de 8—12-aarige Piger til at blive Spejdere. Da begynder allerede Karakterdannelsen og Opdragelsen til det praktiske Liv tillige med flittig Gymnastik. Naar den lille Blaamejse naar de 12 Aar, saa flyver hun — billedlig talt — over til Spejderne, hvor hun allerede meget lettere vil lære den stærkere og alvorligere Disciplin.

Jeg vil vende tilbage til Udtrykket „flyve“. De smaa Blaamejsers er samlet i Reder. Hver Rede har Navn efter en Fugl. Redens Beboere er Ungerne. Redens Overhoved er „Redevogteren“. Naar Blaamejsen naar de 12 Aar og imidlertid har taget sine Prøver, flyver hun over til Spejderne, hvor hun begynder et alvorligere Arbejde.

Hos Blaamejserne veksler alt Arbejde med Leg, Sang, Gymnastik og Eventyr. Maalet er Bevægelsesfrihed og Frihed for Viljen. Ønsket er at lede den personlige Tilbøjelighed i den rigtige Retning og at støtte og opmuntre Evnerne og de forskellige personlige Færdigheder, Lyst til at hjælpe og sund Hærdning af Legemet. Dette synes Børnene naturligvis om, og de kan daarligt vente til næste Eftermiddag, de skal samles.

Det er et henrivende Syn at se Blaamejserne, alvorlige som de voksne, modtage hinanden og deres smaa Dukker til Selskab, dække Bord, holde Bryllup eller opføre de Eventyr, de har hørt. Dette er en virkelig Oplevelse for dem. Blaamejsernes Hilsen er „Godt Arbejde“, hvorpaa der svares: „Lad os hjælpe“. Disse Sentenser gør dem opmærksomme paa, at de skal hjælpe overalt, men først hjemme.

Blaamejsen smiler altid. Hun maa aldrig glemme, at hun er Hjemmets Solstraale. Hendes Smil skal glatte Rynkerne paa Mors Pande. Derom har Blaamejserne ogsaa et lille Eventyr, som enhver Blaamejse maa kende.

Blaamejsernes Løfte lyder: Jeg N. N. lover, at jeg vil være tro mod Gud, Fædrelandet og Blaamejseloven. Jeg hjælper alle, men først hjemme.

Efter dette Løfte følger anden og første Prøve. Naar disse Prøver er overstaaet, faar Blaamejsen Vingen, hvilket betyder, at hun kan flyve fra Eventyrlandet over i den alvorlige Virkelighed, hvor hun bliver forberedt til det mere alvorlige Liv.

Ganske kort, med kun faa Ord har jeg forsøgt at give et Billede af vore Blaamejsers Arbejde og Liv. Disse tilsyneladende tomme Ord bliver kun et broget og farverigt Billede for dem, som selv har med Børn at gøre, som forstaar deres Sjæleliv, og som ved Fantasiens Hjælp kan flyve med dem tilbage til Eventyrlandet og leve sorgløst med dem der.

Med kærlig Spejderhilsen til mine danske Søstre ønsker jeg jer Jó munkát! (Godt Arbejde).

Budapest, 29. Oktober 1934.

Maria von Szemerédy,
Lærerinde, Blaamejsesfører.

Hvad ser du i Spejderbevægelsen - og hvorfor fortsætter du Spejderarbejdet?

En Karaktertræning, der i Samarbejde med Hjem og Skole er af uvurderlig Hjælp for den opvoksende Ungdom.

Fordi jeg gerne i al Beskedenhed vil bygge med paa den Borg, der hedder en kristen, viljestærk, glad og sund Ungdom.

ELISABETH FLAGSTAD,
Spejderchef.

Spejderbevægelsen anser jeg for en Nødvendighed i de unges Liv, og mit Arbejde for den betyder selve Livet for mig.

FROMSE,
Divisionschef.

Spejderbevægelsen rummer saavel „Midlet til at naa Maalet“ — Spejderarbejdet — som selve „Maalet“ — international Næstekærlighed.

Pligten til at skaffe andre lignende Rigdomme af Glæder og Oplevelser, som jeg selv har nydt som Spejder, faar mig til at yde mit Arbejde — Kærlighed til Sagen er Drivkraften.

KAREN LOUISE MEULENGRACHT,
Tropsfører, 1. Aalborg Trop.

1. Et sundt og godt Middel til at hjælpe Børn og unge til Selvopdragelse, et tjenende Sind, legemlig Sundhed og praktisk Dygtighed.

2. Fordi jeg gerne vil være med til at opdrage Børn paa Grundlag af Spejderlov og Spejderløfte, da jeg tror, at dette i Forbindelse med et godt Kammeratskab vil give Danmark en glad og stærk Ungdom.

LISE LØYTVED,
Divisionschef.

Fordi jeg elsker Verden og elsker Mennesker og ser lyse Tider for den Ungdom, som har lært at beherske sig — og som vil være Venner med alle.

Og fordi jeg vilde skamme mig for Gud og mig selv, hvis jeg ikke vilde arbejde — saa godt, som jeg kan — for at gøre noget for andre.

NAKA HAUGWITZ,
Souschef.

I Spejderbevægelsen finder jeg, i det herligste Kammeralliv, en Stræben mod de bedste Maal, jeg véd: Troskab, Tjeneste, Mod og Renhed. Derfor maa jeg altid blive ved at være Spejder.

GRETHE BIERING,
Tropsfører.

I Spejderbevægelsen ser jeg en uvurderlig Støtte paa Vejen fremad, og jeg fortsætter med Spejderarbejdet for selv at komme videre frem og derved blive i Stand til at hjælpe andre til at finde den samme Støtte.

KAREN HARTVIG,
fung. Divisionschef for Dybbøl Division.

Jeg ser i Spejderbevægelsen det bedste Middel til at udvikle en dygtigere, sundere og glattere Slægt i en lysere, lykkeligere og bedre Verden.

Jeg fortsætter mit Spejderarbejde, fordi jeg gennem det, bedre end paa nogen anden Maade, er i Stand til at dygtiggøre, hjælpe og glæde andre.

SONNY,
konst. Divisionschef i Københavns Division.

I Spejderbevægelsen ser jeg:
Kammeratskab, Forstaaelse, Kærlighed til den opvoksende Ungdom og herigennem Vejen til Verdensfred.

Og jeg fortsætter fordi:
Jeg gerne vil være med til at give andre af det, jeg selv har faaet ved Spejderlov og -Løfte, nemlig: Vejen til at blive et etisk bedre Menneske, og jeg kan slet ikke lade være med at være Spejder.

GRETE LUND,
Divisionschef, Olaf Ryes Division.

Den ideelle Ungdomsbevægelse — fordi den er i Pagt med de største Værdier i Menneskelivet — den forener ideel Stræben og praktisk Dygtiggørelse, og hjælper at føre os fremad og op ad.

Fordi jeg tror paa Spejderbevægelsens Betydning som en værdifuld Gave til Ungdommen i en vanskelig Tid — og fordi jeg ser, at de Skuffelser, man faar, ikke er Fejl ved Bevægelsen, men hos os, der udøver den.

MARGRETHE CHRISTIANSEN,
Divisionschef.

Spejderbevægelsen giver os en enestaaende Chance for at leve sundt, at lære noget og at faa gode Kammeraler. Den „skaber Hverdag om til Fest“ og er den bedste Støtte i Kampen for Karakter.

Fordi jeg gerne vil give Børnene en Chance for at blive lige saa glade for Spejderlivet, som jeg selv har været det, og fordi jeg selv stadig trænger til at opleve den Glæde.

MERETE KLOCH,
Divisionschef.

I Spejderbevægelsen ser jeg en naturlig Bestræbelse for ved sunde og tiltalende Midler at faa Børnene og de unge til at bruge deres Fritid paa en for dem selv og Samfundet gavnlig Maade. Desuden en Stræben efter at bibringe de modtagelige Sind Idealer og Livsværdier, der kan blive af uvurderlig Nytte for dem sidenhen. Og endelig et vidlomsbændende Kammeratskab, der som fine, umærkelige Traade spreder sig langt ud over Landets Grænser, og som en Gang skal staa sin Prøve.

Jeg fortsætter mit Spejderarbejde først og fremmest, fordi jeg tror paa det, men ogsaa af egoistiske Grunde. Jeg maa have noget at virke med, ogsaa i min Fritid, — og jeg finder vanskeligere noget Arbejde, der som Førergerningen til Stadighed forstaar at holde sine Folk i Aande og Aktivitet.

NIGGER

I Spejderbevægelsen ser jeg den Idealisme virkeliggjort, som mange af os, paa Trods af Tidens desillusionerende Virkning, dog stræber imod; og jeg fortsætter, fordi jeg tror paa, at Spejderbevægelsen har stor pædagogisk Betydning, fordi Spejderarbejdet er frivilligt.

VIBE HONORE,
Tropsfører for II. Fredericia.
(Døstummetroppen.)

Vejen til et rigere og større Syn paa Livet — Spejderbevægelsen lærer mig hver Dag noget nyt. Dette er baade, hvad jeg ser i Spejderbevægelsen, og Grunden til, at jeg fortsætter mit Spejderarbejde.

HANNA HOLMBLAD LUND,
Redaktør af „Pigespejderne“.

— ogsaa en

Sct. Georg

EN SJÆLDEN JULESTEG

* Af ESTRID OTT

J o mere jeg ser paa det Juletræ, desto tydeligere indser jeg, at der er noget galt," sagde Lis og traadte et Par Skridt tilbage for at tage sit Værk i Øjesyn.

"Vrøvl! — Det er da lige saa godt som det, vi lavede i Fjor paa Vestkysten," mente Gerd. "Nu er det i hvert Fald for sent at lave om paa det, for saa kan vi ikke naa at pynte det."

De to Søstre stod og betragtede det lille, hjemmelavede Juletræ, der her paa Grønlands ubevoksede Østkyst skulde straaale med tændte Lys Juleaften. Stammen var en rigtig Granstamme, hvori de havde boret Huller og stukket Pinde, som var blevet omviklet med Enebærris.

"Og Sygeplejersken er inviteret og Magisteren — hvis han kan løsrive sig fra sine geologiske Studier saa længe," vedblev Lis; "og vi kan da ikke været bekendt, at de skal danse rundt om saadant et lusset Træ. — Der er ikke halvt saa mange Grene, som vi plejer at lave."

"Det er da værre, at vi ingen Sælkød har i Huset," mente Gerd. "Nu har Far sendt to Grønlændere paa Rypejagt, og de er ikke kommet hjem endnu. — Sæt de ingen Ryper har faaet, saa vi maa byde Gæsterne paa Konserves. Jeg tror ogsaa, Far har Ret i, at denne Koloni er den elendigste Fangstplads paa hele Grønland. — Husker du Forraadsrummene paa Vestkysten? Der kunde vi gaa ned og ta', hvad vi vilde ha' — baade Harer og Rensdyr og Fugle; men her kan Fangerne ikke engang skaffe Sælkød til Far — selveste Kolonibestyreren — paa Juleaften."

"Pyt med Maden," sagde Lis; "Mor skal nok trylle noget frem, der smager godt; og vi skal ha' Daase-Æblekage — og rigtig Risengrød og Masser af Konfekt og Marcipansfigurer og Kager — men oprigtig talt, synes du, vi kan være bekendt at præsentere saadan et Træ? — Jeg har Pinde nok til Grene, hvis du bare vil skaffe Enebærris til at vikle om."

"Tak skal du ha'. Der er faldet flere Mester Sne, siden vi hentede Enebærris i November."

"Du kan jo tage en Skovl med og grave, dér hvor vi tog det andet; der var Masser tilbage."

"Det er ikke saa nemt, som det lyder," mente Gerd.

"Det er det ganske vist ikke," indrømmede hendes Søster; "men jeg troede bare, at en Spejder altid kunde det, andre ikke kan. — Saa skal jeg strikke Halstørklædet til Far færdig for dig imens."

Lis havde opdaget, at en lille, fin Hentydning til Spejderkorpset altid gjorde sin Virkning hos Gerd. — Ganske vist havde hun kun været Spejder det Aar, Far var hjemme i Danmark paa Permission; men hun havde taget alle sine Spejderbøger med herop og arbejdede videre paa Prøverne paa egen Haand. — Tit kunde man se hende staa og signalere paa en Fjeldtop helt alene; og da de gik iland fra Skibet, havde hun haft en større Pakke Tovværk med, som Matroserne havde givet hende til Knob.

Lis havde fundet sig i at være Prøveklud til kunstigt Aandedræt og i at blive vækket op fra en Besvimelse paa en saare ublid Maade; hun havde ladet sig forbinde paa Arme og Ben og var blevet slæbt ud af et brændende Hus i en meget ubekvem Stilling; for Gerd var kun tretten og trængte til Adspredelse; men naar man selv var femten, forstod man at udnytte Situationen, og der var det med en god Gerning om Dagen og "Værbere", som tit kunde sætte Gerd i Sving.

Ogsaa denne Gang gav hun efter paa den Betingelse, at Lis gjorde Tørklædet færdigt og pakkede det ind for hende, inden hun kom tilbage; for der var ikke mange Timer til, at de skulde i Kirke; og saa susede hun afsted gennem Kolonien paa sine Ski med Spaden som Skistav og forsvandt snart i et Bjergpas, hvor hun begyndte den besværlige Opstigning til den Bjergside, hvor hun vidste, det meste Enebærris fandtes.

Mørkt var det næsten hele Døgnet rundt paa denne Tid af Aaret; dog ude lyste Maane og Sne omkap, og Nordlys jog hen over

Tiden er
lige lang for alle
— men ikke
lige nyttig.

Himlen i stadig Flakken, som pustet til af usynlige Kræfter.

Gerd gik rask til paa sine Ski, for Træet kunde jo først pyntes, naar hun vendte hjem. Snart forlod hun det Slædespor, hun havde fulgt og forsvandt mellem høje Bjerger.

Der var det gode ved grønlandske Ski, at de var betrukket med Sælskind underneden, og gik man opad Bakke, gled man ikke baglæns, fordi det var mod Haarene; men nedad suste man af Sted, som havde man Vinger.

Snart følte hun sig saa varm, at hun trak Skindhuen og Vanterne af og stak dem i Lommen. — Saa endelig var hun højt nok til vejrs, og skubbede Skiene af for at grave. — Første Gang havde hun ikke Held med sig, men nu fik hun Øje paa en Plet, hvor Vinden havde blæst det meste Sne væk, saa hun blot behøvede at sparke i Sneen med Kamikkerne for at føle, hvor der voksede Enebærris underneden; hun fik fat i Spidsen af en Gren og halede til; med Spejderkniven skar hun den løs og fik efterhaanden samlet sig en lille Bunke; saa stak hun Fødderne i Skistopperne, og med Spaden over Skulderen og Enebærrisene under Armen susede hun ned ad den stejle Bjergside og vilde have klaret sig flot, hvis ikke Skiene pludselig var kommet ned i nogle dybe Spor, som fik hende til at tabe Balancen og gaa lige paa Næsen.

Naturligvis kom hun ikke noget til; Gerd var af den Slags, der aldrig kom noget til, hvor halsbrækkende Eventyr hun end indlod sig paa. — Og et Fald paa Ski var for hende en dagligdags Begivenhed; men hun spildte Tiden med at samle sine Sager sammen og lede efter den ene Vante, og mens hun trampede rundt i den dybe Sne og næsten sank i til Hosterne, kom hun til at spekulere paa, hvordan det gik til, at der pludselig var Spor her, hvor der for lidt siden ingen havde været. — Og jo mere hun kiggede paa Sporene, desto mærkeligere syntes det.

Ingen Mand havde saa stor en Fod. Intet Dyr, hun kendte, kunde have efterladt saa vældige Spor — undtagen en Isbjørn. — Hun huskede pludselig, at Vandbæreren en Dag havde sagt, at Isbjørnens Spor var saa store som Kæmpernes paa Indlandsisen; for Vandbæreren var overtroisk og bildte sig ind, at der levede overnaturlige Væsener paa Indlandsisen.

Hendes Hjerte gav sig til at hamre højt. — En Isbjørn maatte have passeret dette Sted for lidt siden. — Sikken et Held, at den ikke

havde faaet Farten af hende. — En Isbjørn var Pasgænger, og det passede med Sporene. — Dersom hun nu stormede hjem til Kolonien, maatte hun kunne naa at alarmere Fangerne, inden den slap for langt væk. — Pyt med Vanten; den fandt hun nok en anden Gang; eller hun bad en af Grønlænderkonerne om at sy sig en ny; nu gjaldt det om at skynde sig; men derfor skulde Enebærrisen alligevel med, saa Lis ikke fik det at drille hende med, hvis hun havde taget Fejl.

Gerd havde gaaet paa Ski paa Grønland fra hun var tre Aar, og det gik hurtigt fremad i det bakkede Terræn. — Det saa ud, som om Bjørnen var kommet lige fra Kolonien; hun blev ved at følge dens Spor. — Naa, saa meget lettere vilde det være for Grønlænderne at opspore den, naar de satte ud. — Bare den nu ikke kom for langt væk, før hun naaede hjem.

Det nyttede ikke at raabe, for ingen kunde høre hende her saa fjernt fra Kolonien. — Alligevel gik Ophidselsen og Iveren af med hende, og hun hørte pludselig sin egen skingrende Stemme mellem Bjergene: „Isbjørn! — Isbjørn!“ — „Nanuk — Nanuk!“ — Nej, det gik ikke at spille Vejret paa den Manér; i en Fart var hun oppe over en lille Bakke og satte ned paa den anden Side. „Isbjørn — Isbjørn!“ brølede hun igen. — I det samme hørte hun en høj, uhyggelig Fnysen tæt ved.

„Bjørnen!“ gik det igennem hende i Rædsel; i næste Nu fløj hun i en stor Bue uden om den paa sine Ski. Bjørnen luntede forskrækket væk, angst for den skingrende Stemme, og inden hun var begyndt at sagtne Farten, lød to smældende Skud gennem Luftten. Det var Rypejægerne, som vendte tomhændede hjem, og som nu optog Forfølgelsen af det saarede Dyr paa deres Ski.

„Du glade Verden!“ Gerd maatte sætte sig et Øjeblik i Sneen for at sunde sig. Saa var hun paa Benene igen og satte efter Grønlænderne. Den dræbte Bjørn laa lidt derfra og svømmede i sit Blod, og de to Mænd brød ud i begejstrede Udbrud, da hun nærmede sig.

„Vi saa den komme. — Vi saa, den var jaget. — Vi troede, det var Storfangeren Robert,“ forklarede de i Munden paa hinanden. „Meget farligt for en lille, hvid Pige. — Meget modigt. — Men ikke godt. — Maaske Isbjørnen var blevet vred og havde vendt sig mod hende — hvad saa uden Bøsse?“

„Men jeg troede — jeg troede“ stammede Gerd, „at den var gaaet den anden Vej.“

Træd kun rask
paa Jorden;
den taaler
det nok!

Og den Historie gik hele Kolonien rundt da Bjørnekødet stegte i Danskernes store Ovne og kogte i Grønlandernes store Gryder.

Baade Kolonibestyreren og hans Kone — for ikke at tale om Sygeplejersken og Magisteren — var enige om, at det var det smukkeste grønlandske Juletræ, de havde set — skønt de ekstra Grene først kom paa den næste Dag — og den bedste Julesteg, de havde smagt.

Og da Gerd fik Bjørneskindet udleveret, fordi det var en ubrydelig Regel, at den der

først fik Øje paa Bjørnen, tilhørte Skindet og Skroget og Kraniet, gav hun sig til at studere Labberne; og hun lovede sig selv, at næste Gang hun saa' et Bjørnespor, skulde hun nok lægge Mærke til, i hvad Retning det gik. — Men havde hun været klar over, at Bjørnen var paa Vej mod Kolonien, ja, saa var hun vel blevet siddende og kukkelure ude i Sneen det meste af Juleaften af Skræk for at støde paa den ubevæbnet.

Saa Fejltagelsei kan ogsaa være godt for noget.

*Jeg sagde til Træet: Hold op med at blomstre,
hvad bliver det skønne, ubændige Løv —
lidt flygende Støv.*

*Jeg sagde til Havet: Hold op med at stige,
det skal jo dog knuses, det magtfulde Vand —
og synke i Sand.*

*Men Træet blomstrer hver evige Vaar,
og nye Bølger mod Stranden gaar,
og Stormen styrter langs Himlenes Rand
— og Hjertet er Haab over al Forstand.*

*Jeg sagde til Stormen: Hold op med at styrte,
hvad holder du fast, og hvad bringer du med
fra Sted til Sted.*

*Jeg sagde til Hjertet: Hold op med at haabe,
du planter i Ørkner, hvor intet kan gro,
dit Haab og din Tro.*

Hvad ser du i Spejderbevægelsen - og hvorfor tog jeg Spejderarbejdet op?

Idealisme.

Glæden over at have med en god Sag at gøre.

SUZANNE LASSEN,
Formand i Bestyrelsen.

- En Hjælp i Børns og unges Opdragelse til gode og nyttige Samfundsborgere.
- Betingelser for individuel Udvikling.
- Middel til at vække sløvede Sanser.
- Rige Muligheder for en sund Sjæl i et sundt Legeme.
- Lovens store Bud: Elsk din næste.

- Kraftig Opfordring.
- Lyst til at være med i et Ungdomsarbejde.
- Trangen til at gøre om kun en ringe Indsats — ved at give Kræfter og Evner til Brug i et Arbejde, hvis Formaal er: at drage opad.
- Vilje til at være Medtjener i dette rige Arbejde.

M. N. ÆGIDIUS,
Tropsfører, Samsø.

Den sundeste, mest alsidige og samfundsnyttige Ungdomsbevægelse, der findes.

Lysten til at arbejde med Børn og Haabel om at aabne deres Øjne for det gode Grundlag, de faar at bygge paa ved at følge Spejderlov og Spejderløfte.

GUNHILD IFVERSEN,
Tropsassistent og Blaamejsfører.

En Bevægelse, der ønsker at gøre et ganske uegennyttigt Arbejde for at give vore Børn en frejdig og relliniet Indstilling til Livet.

Man havde her i vor By Brug for endnu et Menneske, der vilde værne og støtte et godt begyndt Spejderarbejde.

KAREN HENNINGSEN,
Korpsraadsmedlem, Tropsraadsformand, Korsør.

Jeg ser i Spejderbevægelsen en Stræben efter et højere Menneskeideal udtrykt for Ungdommen gennem Spejderlov og Løfte, der kalder det bedste frem i Sind og Tankegang. — En Bevægelse, der støtter Ungdommen og lærer den at udnytte Tiden til mest mulig Gavn og Glæde for den selv og andre. — En Bevægelse, der skaber en verdensomspændende Kammeratskabsfølelse, der ubetinget er en solid Støtte for Fred og godt Samarbejde mellem Menneskene i alle Verdens Lande.

Jeg giver gerne Spejderarbejdet al min Fritid, fordi det er et velorganiseret og systematisk Arbejde, sat i Gang for gennem Ungdommen at gøre Fremtidens Slægter sundere og bedre baade paa Legeme og Sjæl. Den, som arbejder for og med Ungdom, faar selv gennem Spejderarbejdet en værdifuld Ballast i Tilværelsen.

IDA BRØGGER SVELLER,
Divisionschef.

P. S. De fleste Mødre burde være Spejdere (eller i det mindste være vældig spejderinteresserede). Sindet holdes ungt og elastisk, og Forældre vil til lettere kunne forstaa deres Børn i alle Livets Forhold.

I Spejderbevægelsen møder den katholske Ungdom den samme Længsel og Stilen mod det høje og rene, som den møder i sin Religion, og som den ikke kan komme udenom, om den vil eje et roligt Sind. Hvis jeg skal udtrykke mig katholsk, saa vil jeg sige: Om den vil leve i den gode Samvittigheds Naadepagt med sin Gud. Spejderbevægelsen følger den Rettesnor, som det er ethvert Menneskes Pligt at følge.

Hvad der fik mig til at tage Spejderarbejdet op, var, at jeg syntes, der manglede et Arbejdssystem indenfor Dansk katolsk Ungdom, der kunde give positive Resultater i den gode Retning. Og dette System fandt jeg i Spejderbevægelsen.

ALFA SCHONHOLZ,
Tropsfører, Rom. Kath.

En Bevægelse, som ved sit Arbejde og sin Tro paa Idealerne hjælper til at skabe en sund, frisk og glad Ungdom.

Trangen til at være med i det frivillige Arbejde, der giver de unge Værdier for hele Livet.

GUDRUN LORENZEN,
Divisionsassistent.

Kære Spejdere!

Jeg ønsker jer en rigtig glædelig Jul.

Gid vi alle maa faa en velsignet Jul, hvor vi takker Gud for den store Juleglæde, vi har faaet af Ham, og hvor vi prøver at glæde andre.

Der er saa mange, der trænger til, at nogen vil bringe Lys og Glæde i deres Liv.

Spred Glæden omkring jer, saa langt ud i Verden som muligt.

Og lad os med hele vort Hjerte synge med paa den dejlige Jule-
salm:

*Julen har bragt velsignet Bud,
nu glædes gamle og unge,
hvad Englene sang i Verden ud,
nu alle smaa Børn skal sjunge.*

*Grenen fra Livets Træ staar skønt
med Lys som Fugle paa Kviste,
det Barn, som sig glæder fromt og kønt,
skal aldrig den Glæde miste!*

Jeres Chef.

Lars Klokkers Julegave

Det var Juleaftensdag netop paa den Tid af Dagen, hvor Travlheden er forbi, men Højtiden endnu ikke begyndt. — Lars Klokke sad i Tusmørket i sin lille Stue og røg en Pibe Tobak før han gik over i Kirken for at ringe Julen ind — det gjorde saa godt at sidde her og filosofere lidt — det var lige som Mørket befordrede Tankerne. Tænk, at det virkelig var den sidste Jul, han skulde ringe ind, han var 70 Aar nu, og skulde gaa af til Nytaar, forlade den Gerning, som han elskede, og som gennem Aarene var blevet en Del af hans Liv. Præsten havde sagt noget om „Støvets Aar“ og „Ungdommens Ret“, og det kunde maaske nok have sin Rigtighed, men det var en bedsk Tanke, at en Fremmed skulde færdes i hans Taarn og røre hans Klokke. Hvem mon forresten denne anden blev? Menighedsraadet havde haft Møde forleden, saa det blev vel snart bekendtgjort.

Under disse Tanker var Piben bleven kold — det var vel heller ikke for tidligt at gaa i Taarnet nu. Han trak Vamsen paa, den havde fulgt ham troligt i Taarnet paa de kolde Dage i mange Aar, nu var den snart aflægs, ligesom han selv. Saa lindede han paa Køkkendøren, en dejlig Madduft slog ham i Møde, midt i

Dampen stod hans Kone, lille og graa at se til, men med et Ansigt, der lyste af Tilfredshed.

„Naa — Elsebeth er ikke hjemme,“ sagde Lars, han havde ventet at finde Datteren i Køkkenet ogsaa.

„Næ — hun gik lige over til Gartnerens for at ønske glædelig Jul,“ svarede hans Kone.

„Jasaa,“ mumlede Lars og tænkte i sit stille Sind, at der blev nok engang et Par af Elsebeth og Gartnerens Svend, „ja, saa gaar jeg i Taarnet,“ fortsatte han, „Højtiden stunder til,“ — og saa gik han ud i den frostklare Luft. Sneen laa som et tykt, hvidt Tæppe over Jorden, Lars nænnede næsten ikke at sætte sine Fodspor i alt det uberørte, hvide — „men gaa paa Jorden skal man da,“ trøstede Lars sig, „Vinger har man jo ikke faa't endnu.“

Der laa Kirken, høj og majestætisk, han saa den pludselig i fuld Størrelse, til Hverdag saa han af Vane kun Taarnet, hans Arbejdsplads, men i Dag trængte dens mørke Silhuet sig dybt ind i hans Bevidsthed — saadan vilde han altid kunne huske den.

Han aabnede den lille Dør til Taarntrappen og begyndte den kendte Vandring op til Klokkerne. De store Munkesten, som Trap-

Det sinker ikke
at vælte,
men at komme
op igen.

pen var bygget af, var slidt hule midt paa, Lars havde gjort sit dertil. Morgen, Middag og Aften i 35 Aar havde han slidt paa denne Trappe, maaske dog mere Støvlesaaler end egentlig Munkesten, men i ca. 800 Aar havde andre gaaet paa den før ham, det var en stor Tanke, det var ligesom Tiden ikke eksisterede for denne Taarntrappe. Klokkerne deroppe skulde lyde til de bestemte Tider, men Menneskene, der foraarsagede Klokkeklangen var ikke de samme, Mand afløste Mand, og nu var Turen altsaa kommen til Lars . . . om han dog blot havde haft en Søn som kunde fortsætte, saa havde det næppe været saa svært.

Da Lars naaede op til Klokkerne, slog han Lugerne fra Glamhullerne og kiggede ned paa Byen. Der laa de, alle de smaa Huse med hvidpudrede Tage, i hvert Hus boede Familier med deres særlige Glæder og Sorger, i hvert af dem beredte man sig nu paa Julen. Utallige Gange havde han staaet her og kigget ud over Byen — han huskede den i Foraarsol, naar Kastaniealléen havde Blomster, i Septembersol, naar Havernes Blomsterflor blev til en herlig Farvemosaik, eller som nu i Aften, hvor Folk snart som sorte Myrer gaar til Kirke, naar Klokkerne kimer — Klokkerne — ja, han maa vist hellere tage fat!

Klokkerne kimedede, Folk gik til Kirke, glæde og højtidsstemte, Gudstjenesten begyndte. Lars listede sig ned, saa han kunde høre Salmesangen, aldrig synger Folk gladere end

Juleaften, og nu begyndte Præsten: „Og det begav sig i de Dage . . .“

Men Juleglæden kunde ikke helt fylde Lars, hans Tanker kredsede stadig om dette ene: „Sidste Gang ringet Julen ind.“ — Saa fik han et Vink fra Kirkebetjenten, det betød op i Taarnet igen og kime, naar Folk gaar fra Kirke.

Da Lars gik nedad Taarntrappen besluttede han, at hans Mismod ikke skulde gøre noget Skaar i de andres Juleglæde. Han skubber de paastrængende Tanker fra sig. Da han lukker sig ud af Taarnet, ser han Elsebeth og Gartnerens Svend komme løbende.

„Far, Far — en stor Nyhed,“ jubler hun imod ham. „Far, Svend er bleven ansat som Klokker fra 1. Januar, han bliver din Efterfølger, Far — vi har ikke fortalt til nogen, at Svend søgte Stillingen, for sæt det nu ikke blev . . .“

„Vi?“ afbryder Lars.

„Ja,“ siger Svend, „en Klokker kan vist ikke undvære en Kone — vel Elsebeth?“

Et lunt Smil breder sig over den gamle Klokkes Ansigt, han er lykkelig.

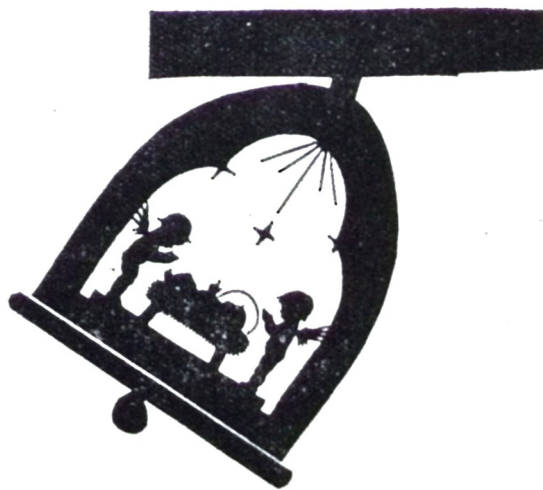
„Til Lykke og Velsignelse da, lille Børn,“ siger han, „men lad os nu skynde os hjem og fortælle vor Mor Nyheden.“

Ud fra Husene lød det:

„Glæden er Jordens Gæst i Dag . . .“

Lars Klokkes Øjne duggedes, men maaske var det blot den skarpe Frostluft!

—y.

En ungarsk Pigespejder skriver paa Dansk om Besøg i Danmark

Dr. Eszter Czanik

Artiklen gengives med den originale Stave-
maade, kun med ganske faa Rettelser.

En alt for svær Opgave har sat mig min kære Spejdersøster, Frk. Merete Kloch, naar hun har bedt mig kort fortælle, hvad jeg har set i Danmark. Herhjemme ved alle Mennesker, at det Ønske fra mig, det er umuligt, thi naar jeg har Lejlighed at fortælle fra mine danske Erfaringe, næppe kan jeg Ende at gjøre.

Sidste Aar — paa Lejlighed af Verdens Jamboree i Ungarn — i en skøne Sommer-aften vilde sejle paa den prægtige Donau de udenlandske Spejderpiger. Glædelig har jeg hørt, at danske Spejderpiger skal være der ogsaa, og jeg glædede mig meget, at igen kan jeg øve mig i min liden danske Videnskab. Jeg har stillet mig for, at de danske Piger skal modtage ogsaa med Glæde, naar en ungarsk Spejderpige paa deres egen Modersprog siger „velkommen“ til dem. Virkeligt har de modtaget mig med stor Glæde. Snart kom det ud, at vi har fælles Bekjendter i Danmark. Det var meget morsomt, og vi har leet meget: „Verden er saa lille!“ Strax har vi sendt fælles Hilsener til Danmark. I denne Time har jeg nok ikke drømt, at min næste Sommerferie igen, nu alt fjerde Gang, i Danmark kan jeg leve.

Sidste Jul har jeg faaet en ny Indbydelse, og i denne Sommer har jeg igen kørt med min Søster i denne kære Land, hvor har altid modtaget mig Kærlighed og Godhed. Det var saadan, som naar jeg hjemvendt være, med saa stor Kærlighed har modtaget os vor kære danske Tante i Randers, og hun og hendes Familie har sørget for, at vi kunne jo mere kenne fra deres elskede, skønne Fædreland.

Alt tidligere var jeg paa Himmelbjerget, ved dejlige Silkeborg Sø, jeg har kennet alt Randers smukke Omegn, vi har levet glædelig Teltliv ved Mariager Fjord, jeg har deltaget i Kristelig Studenterforbunds Sommer-møde paa Nyborgstrand, vi har sejlet fra Aarhus til Kalundborg, jeg har set „Gamle By“ i Aarhus, jeg har nydet Kjøbenhavns Skønhed, jeg har spaseret paa smukke Lange-

Linje, beundret Rosenborgslots prægtige kongelige Skatte, Thorvaldsens dejlige Statuer, Glyptothekets verdensbekjendte Samling, i Viborg Domkirke Skovgaards herlige Fresken, saa jeg tror, at jeg har set mere, end mange danske Pige fra deres eget Fædreland. Og al disse Skønhed kan jeg takke til mine kære gjæstfrie danske Venners hjertelige Besørgelse.

I dette Aar har vi reist over hel Jylland fra Padborg til Skagen. Overalt har vi nydt Landskabets afvekslende Skønhed, beundret de skønne Plantage, de dunkelgrøne Skovegne, de saa meget dekorative Bakker. Lyksalig har vi nydet den friske Granduft, og med stor Erkjendelse og med dyb Ære har vi tænkt paa disse ædle Herrer af tidligere Generation, der har arbejdet saa klogt og med saa stor Forsigt og Udholden, at paa øde Jorden velsignet Livet florerer.

Vi har set den mægtige, udstrakte Lyng-hede, og vi har hørt fra Menneskers heroiske Kamp for Livet. Vi har beundret igen Himmelbjergets skønne Omegn, vi har nydet Viborgs dejlige Leje med Søer og Bakker. Overalt har vi samlet meget flittig en stor Mængde af den kære, skønne Lyng til Bouquet, og vi vilde saa gjerne jo mere tage med til Ungarn, at hjemme kunne Mennesker stille sig for noget af denne Fløjels-Dække, som saa skønt tryller hele Jylland. De for mig saa kære Vindmøller har vinket saa hjærteligt altid til os, og jeg vilde saa gjerne fotografere alle, at mindst saadan følge de mig hjem!

Men det storartest var for os Udflugt til Skagen! Fra Randers har vi kørt til Sindal. Her har vi mødet en paa Jamboree deltagende dansk Spejderpige, Frk. Magda Lund, og vi har sammen gjort Vejen med Bil over Raabjerg Mile og Kandestederne til Skagen og tilbage over Frederikshavn til Sindal!

Det var dejlig, denne Tur over Raabjerg Mile, paa de skøn tegnede Sandbølger, hvor har vexlet Jordens Overflade for vor egen Øjne, som Vind bragte fin Sand i nye og nye Lag. Her skulde jeg tænke paa det Ord af vor store Digter, Imre Madach, i „Menneskers Tragedie“: Vinds Arbejde er i Dag som en

Gud giver
enhver Fugl
sin Føde,
men han
kaster den
ikke i Reden
til den.

lille Linje, i Morgen skal være alt en Tomme, og efter Aarhundreder bedækker det Pyramider ogsaa! Efter kort Tid har vi staaet ved Tilsandede Kirke, den har Sandstorm virkeligt helt bedækket til paa Taarnet. — Men dog paa den fine Sand florerer saa mange friske, bunte Blomster: Enciana, forskellige Lyng og sorte og røde Bær.

Ved Skagen har vi seet endelig det herlige, mægtige Vesterhavet, hvor mødet sig med Kattegat. Lyksalig undslipper vi det strøm-

mende Vand, de store Bølger, som kraftigt brusende har løbet mod Stranden. Over Bølger har fløjet Maage-Skarer, og fjærn paa Horizonten har sejlet uafbrudt store Skibe — de har bragt vore Hilsener efter fjærne Lande.

Ved Hirtshals har vi set Vesterhavet i stærkt Vindstorm, og vi har beundret de mægtige, stokhøj Bølgers kraftige Storm, imod hvilken har trodset saa fast den storartede Havn, som Menneskes Vide og Vilje paa saa genialt Vis har oprettet paa dette Plads.

Gennem rene, ordentlige, i Solskin glimrende Landsbyer har vi kørt, og gennem skøne, kære Byer. Vi har beundret de skøne rene, gode Arbejderhuse, og med stor Glæde har vi erfaret, at vi har seet intetsteds Mennesker i dyb Nød.

Vi har seet dejlige, gamle Slotte, smukke Herregaarde, gamle Tidens herlige Minde, og

vi har spaseret i skøne Kirkegaarde. I Viborg Kirkegaard har vi seet skøne, grøne ungarske Soldatergrave, hvilken med trofaste Kærlighed plejer de danske Venner. Med dybt rørt Hjerte har vi staaet i Aarhus ved storartet, hvide Helteminde. Men dog dybere Virkning har gjort paa os det dejlige Statue i Randers Vesterparken, som Jylland, der som lykkelige, kære Moder med uendelig Kærlighed omarmer til sig igen hendes længe tabte Døtre, Sønderjylland. For mine Sjæleøjne har fremlyset der en sørgmodig, kær Moder, Ungarn, der tabte hendes fire Døtre paa Nord og Syd og paa Øst og Vest. Jeg tror, at som til Jylland, engang tillader Gud til Ungarn ogsaa denne store Lykke og Glæde, at hun kan ogsaa omarme igen hendes nu sønderrevne Dele, naar ungarske Folk kan lige saa tro Gud og haabe i bedre Fremtid, ligesom danske Folk!

Og virkeligt, over al Naturskønhed og menneskelig Arbejde, Kunst og Skatte, den største Virkning har gjort paa mig det danske Nation og Folk selv. Fremmede Mennesker var altid saa meget høflig, forekommende, opmærksom og venlig imod os. Og hvilken Lykke og Glæde var for os, at vi kunne see overalt, hvor vi har vendt os, gladelige, velsignede Hjem og Familiekredse, hvor Harmonie, Fred, Glæde og Kærlighed regerer, thi Gud regerer i al Hjerte.

Man er vant at sige, at de Mennesker paa Norden er meget kølige. Det er muligt, men jeg kan glædeligt udsige, at jeg har funden i Danmark rare, trofaste Venner i Jesu Kristus. Det var min storarteste Erfaring paa min danske Rejse, at Kærligheds Regering kan være levende Virkelighed paa denne Jorden ogsaa, og Kærlighed kan al Forskjel omstyrte og i herlig Enhed kan sammenlodde Menneskers Hjerte.

Danske Spejderpiger! I skal ogsaa ville, at gennem Eders altid voxende, fulkomne Liv, bliver skønnere og lykkeligere Eders kære Fædreland og hele Verden!

Godt Arbejde! Jó munkát!

Dr. Eszter Czank,
Budapest.

*Grønnes kun — se det er Sagen!
Leve med — og være vaagen.
Leve kort Tid eller længe,
blot vi lyser op i Taagen.*

(G. Hostrup).

TO PIGESPEJDERES JUL I PARIS

Da dette jo er Julenummeret, finder jeg det saa naturligt at fortælle lidt om, hvordan Julen gik for to Husféer i Paris.

Vi var to Spejderkammerater, der havde været ca. 4 Maaneder som Kokke- og Stuepige i Paris, da vi en Dag opdagede, at vi med stærke Skridt nærmede os Julen. Nuvel, selv om vi ellers var meget franske i Sindet, Julen, den vilde vi nu fejre paa dansk. Herhjemme havde vi hørt om K. F. U. K. i Paris, men havde aldrig været der, da vi kun havde fri om Søndagen, Eftermiddagen altsaa. En af disse Fridage brugte vi saa til at finde den danske Kirke, idet vi mente, at vi dér kunde faa lidt Oplysninger om, hvordan vi skulde redde os en Indbydelse til Juleaften. Det fik vi ogsaa — Indbydelserne laa nemlig fremme paa en Stol, saa vi tog dem selv.

Efter et Par Dages Diskussion med Madame om Friheden den Aften, fik vi saa sendt Pengene af Sted, og Juleaftensdag Kl. 4 drog vi af Gaarde i fineste Puds og fulgt af Madames Formaninger om ikke at tale med nogen fremmede, Danske altsaa, men det Løfte gav vi hende dog ikke. I forstaar, at vi maatte ikke sammenligne vor Plads med andres.

Naa, men vi kom altsaa af Sted hen til den danske Kirke; her var stuvende fuldt, aldrig havde jeg tænkt, at der var saa mange Dan-

ske i Paris; bagefter fik vi at vide, at der dengang var 1000 danske Piger og andre 1000 af norske, finske og Færingere.

Kort Tid efter Gudstjenesten gik vi saa ind i en Sal, der var beliggende i samme Bygning som Kirken, og her blev vi bænkedes ved lange Borde, vi

var ca. 130 Pigeboern, der skulde holde Jul sammen. Og det blev en Juleaften, vi aldrig glemmer; flere af os havde jo nok spekuleret paa, hvordan vi nu kunde klare den første Jul, vi var hjemmefra; men heldigvis, det gik fint. — Vi fik rigtig dansk Julemad, Risen-grød, Gaasesteg og Æblekage, og ved hver Kuvert laa der smaa Sangbøger med danske og norske Julesalmer og sange.

Men tænk jer vor Rædsel, da der pludselig kommer to Betjente ind og meddeler, at der er nogen til Stede, der ikke har deres Papirer i Orden; der var heldigvis flere end os, der begyndte at røkke lidt paa Bænken. Betjentene meddelte saa, at i Anledning af Julen vilde de lade Naade gaa for Ret, dersom vi kunde besvare de forskellige Spørgsmaal, der vilde blive stillede. Tilfældigvis kunde vi det, da det kun kom an paa at tælle paa Fransk eller lignende. Som Belønning fik vi forskellige Smaating i Julegaver, og Betjentene, der nu pludselig talte Dansk, fik lidt Julemad med.

Derefter dansede vi om Juletræet og fik serveret Kaffe med hjemmebagte Kager. Det var vel nok dejligt at blive vartet op efter at have været „Domestik“ saa længe.

Af og til blev der læst højt eller holdt en lille Tale. Jeg synes, at det var enestaaende, at baade den danske Præst med Frue og en Herre fra den danske Legation blev der hele Aftenen i Stedet for at tage hjem til deres Børn.

Imidlertid blev Kl. 11, og det var Tid for os at tage hjem, men det var en sær Fornem-melse at komme ud paa Gaden og se Forretninger og Restauranter aabne, et Par Steder saa vi en Mand slæbe hjem med sit Juletræ (det var da ogsaa paa Tide), et andet Sted var der Marked eller Tivoli med Karussel og Radiobiler o. s. v. i fuld Gang.

Saa kom vi da hjem og havde Tid at se rigtigt paa Gaverne hjemmefra. Kl. 12½ sad vi paa hver sin Seng omgivet af Pakker og

Papir. Jeg var i Pyjamas, derover en Natkjole, et broderet Forklæde, paa Hænderne et Par Skindluffer, og et Dannebrog havde jeg enten i Haaret eller i Haanden. Min Veninde var ogsaa i Py, derover en ekstra Slobrok og en Sydvest paa Hovedet, al denne ekstra Paaklædning var jo Gaver, og naar dertil kommer, at vi spiste skiftevis Kager og Juleknaas, kan I nok tro, at vi havde det hyggeligt.

— Næste Dag sov vi længe, til Kl. 8, og efter en nem Rengøring og dito Madlavning gik vi i Byen og handlede, alle Forretninger og Magasiner var aabne. Vi skulde tidlig hjem, da vi var inviterede til at servere hos Madames Søster. Nu skal I forresten høre, hvordan man faar saadan en Invitation. Først blev vi inviteret til Juletræ 2. Juledag, vi sagde selvfølgelig „Ja Tak“; derefter kom saa Opfordringen til at servere for dem 1. Juledag, og som bekendt, har man sagt „A“, maa man ogsaa sige „B“. Det gik nu ogsaa meget godt med Undtagelse af, at vi var ved at forspise os i al den gode Mad.

Kl. 12 var vi færdige og kunde saa sove længe igen næste Dag, til Kl. 7½, det var jo ellers almindelig Hverdag, vi havde Sykone hele Dagen, men om Eftermiddagen gik vi saa til Juletræ. Men I vilde ikke tro det, selv om I saa det, at den Forestilling skulde være en Julefest.

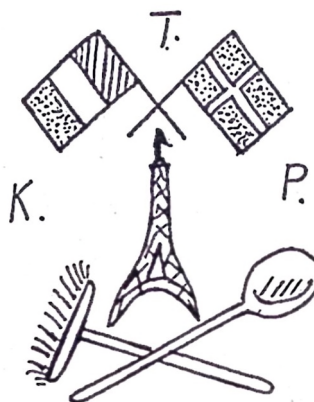
Lige da Døren blev lukket op til den Stue, hvor Træet stod, var der en Dame, der begyndte at synge en Julesang, og Børnene

stod paa Spring og passede paa, til hun var færdig med et Vers, saa fløj de hen og plyndrede Træet og sloges lidt om de forskellige Ting. Vi fik saa alle Gaver, Familiens Damer fik enten en Blyant eller en Saks, Pigerne fik en Thermoflaske, hvis de var Kokkepiger, Stuepigerne fik Kappe og Forklæde; saa forsvandt hver til sit, og den Julefest var forbi i Løbet af knap en Time.

Hjemme hos os selv havde vi Gæster til The, og da vi havde faaet smidt dem ud, var Julen færdig for os.

Vi havde det dejligt, men jeg tror, at vort gode Kammeratskab — det bedste, Spejderbevægelsen har givet os — fortjener Æren derfor. Havde vi været ene, er jeg bange for, at vi ikke havde set det interessante i at være med til at holde Jul paa dansk-fransk Manér.

K. T. P.

Vort Vaabenskjold.

Tomme Ord!

*Der er saa meget, som kan splitte og dele,
hjælper du til, at alt bli'r et Hele?
Husker du, at „Enighed gør stærk“?
Spejdet maa ej blive enkeltes Værk.*

*Det er saa nemt at sludre og snakke,
men naar Arbejdet kommer, saa sig betakke.
Se paa de andre slide og mase,
og selv ligge hen paa en Stol og dase.*

„Kvæk“, 4. Kbhvn.

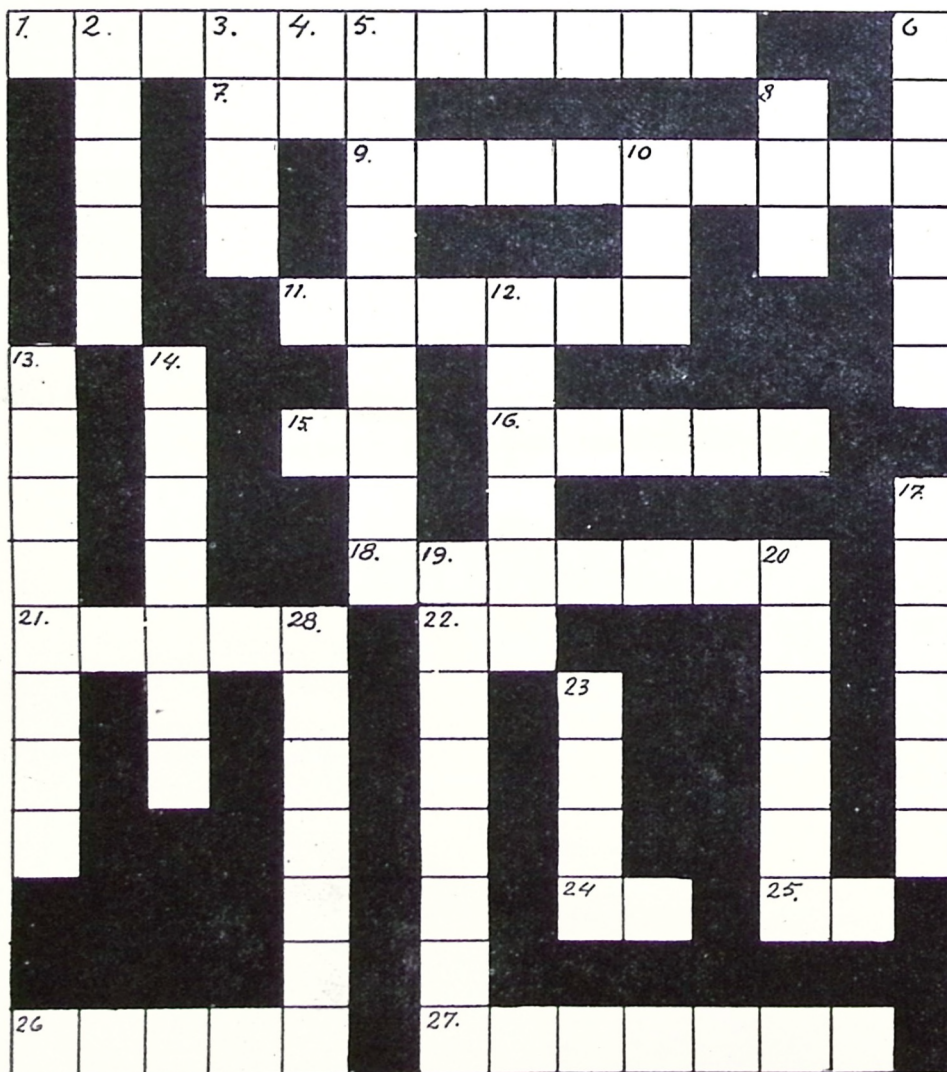
Kender I

Rudolf Bruhns Forord til hans bedste Bog: „De seks“.

*Lad den hilse hver Ung, der har Sol i sit Sind,
der er frejdig og frisk som en Foraarets Vind,
der har Smil over Hverdagens graatunge Slid,
og som vil bygge med paa den kommende Tid.*

*Som kan le med Humør, og som dog bærer Bud
fra de evige Lande og fra Alvorens Gud.*

*For en Ungdom som den vil jeg hejse mit Flag,
naar den fylkes engang paa en Fremtidens Dag.*

Vandret:

- 1 Kendetegn
- 7 Yndet Person i en Lejr
- 9 Duelighedstegn
- 11 Division
- 15 Skal man kunne for at faa Duelighedstegnet Syerske
- 16 Bør der altid være i en Lejr
- 18 Findes over hele Verden
- 21 Sent
- 22 Mærke
- 24 Bør der være i en Lejr fra 1—2
- 25 Samme som 24 vandret
- 26 Bydemaade
- 27 Spejdernes Hjemsted

Lodret:

- 2 Sport
- 3 Biord
- 4 I Lade
- 5 Pynter paa en Trop
- 6 Hvor Kime bor
- 8 Kendt Divisionschef
- 10 Indfald
- 12 Duelighedstegn
- 13 Forhindringsløb
- 14 Spejderfærdighed
- 17 Dygtig 2. Klasses Spejder
- 19 I Trop
- 20 Dygtig 1. Klasses Spejder
- 23 Noget alle Spejdere godt kan lide
- 28 Spejdernes Hjemsted

Løsninger skal være inds. inden 5. Jan. til Redaktøren, Læssøgade 198, Odense.

Der trækkes Lod om **3 Præmier.**

* H U S F L I D *

Har du samlet Kastanier — og hvad bruger du dem til?

Af Kastanier kan man lave nogle nydelige Paddehatte, der vil pynte pænt paa et Julebord ell. lign. Det er meget let at lave, og alt det Materiale der skal til er en skarp Kniv og nogle Kastanier.

Fremgangsmaaden er følgende: Man vælger en smukt rundet Side af Kastanien til selve Hatten og (1) skærer en ret dyb Ridse rundt hele Vejen om Kastanien, derefter bestemmer man Stilkens Længde og (2) skærer det nederste af saaledes:

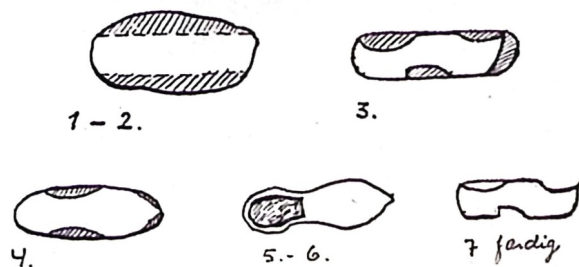

Nu (3) skræller man forsigtigt Mellemstykket og passer at faa en pæn, rund Stilk, og (4) Paddehatten er færdig.

Hollandske Træske til Bogmærker.

Ret store, langagtige Kastanier (1) skrælles, og man (2) skærer de 2 af Siderne flade, derefter skæres (3) forskellige Indsnit i disse flade Sider, der er Over- og Undersiderne. Naar det er gjort, (4) skæres Træskeens Sider til.

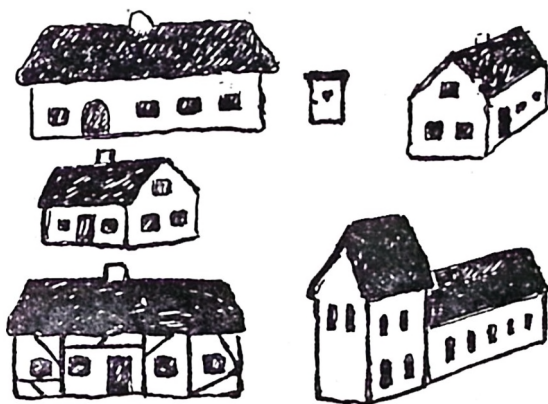
Set fra oven:

(5) Spidsen rettes til, og (6) Hullet, hvor man sætter Foden i, hules fortigt ud. Naar

Træsken er et Par Dage gammel, kan man bore et lille Hul i Bagkappen, hvorigennem man trækker en Traad Perlegarn, binder en Knude og trækker den anden Ende gennem en anden Træske, og Bogmærket er færdigt. G. L.

Huse lavet af Papmaché

Børnehavelærerinde og Blaamejsfører, Frøken Bodil Sørensen i Aabenraa vil i det følgende lære os at lave noget meget morsomt Legetøj. Idéen er hendes egen, og vi siger alle Tak, fordi Frøken Sørensen vil dele den med os andre her i Bladet. Redaktøren.

A VISPAPIR rives eller klippes i smaa Stykker, de største ikke større end Frimærker, jo finere det er revet, des smukkere bliver Tingene. Naar der er revet en Portion, hældes kogende Vand (rigeligt) over, og Papiret staar i Blød i 24 Timer.

Papiret vrides op af Vandet. En Portion tyk Klister koges af Vand og Flormel. Papir og Klister æltes godt sammen, saa det bliver som Ler at arbejde med, og er nu færdigt til Formning.

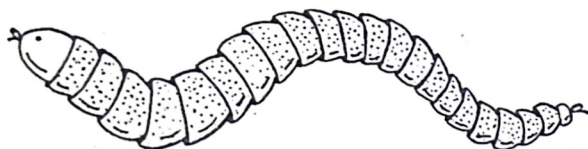
Alt skal laves ud i eet, Tag og Skorsten maa ikke sættes paa, da de saa gaar af i Tørringen, men formes ud af een Klump. Er man lidt dreven, kan man under Formningen putte en Valnød ell. lign. ind i Massen, den pilles ud i Bunden af Huset; paa den Maade gaar

der ikke saa megen Papmachémasse til, og Husene tørrer hurtigere. De færdigformede Huse sættes til Tørring over et Varmeapparat eller paa et Brædt over en Kakkellovn, de skal være udsat for god Varme ca. 8 Dage for at blive gennemtørre, men kan saa heller ikke senere gaa itu.

Er de tørre, males Tag, Mure, Vinduer, Døre og blomstrende Roser opad Murene. Malingen er almindelig Oliemaling i forskellige Farver.

Bodil Sørensen.

Sally-Slangen

Man kan finde mange interessante Ting i Skoven, ved I nok — og Spejdere, som har samlet en Masse Agern, Kastanier, Bog, Fyrrekogler o. lign., kan forvandle dem til en pragtfuld Samling Dyr.

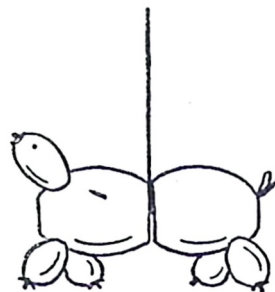
Sally-Slangen er en af de letteste at lave, og man behøver kun eet stort Agern, en Del tomme Agernbægre, hvor Stilken er skaaret af, og en Naal med stærk Bomulds- traad i. Lav nu en stor Knude for Enden af Traaden og træk det store Agern paa med den spidse Ende først. Knuden vil danne Sallys Næse, og kan afmærke dens Øjne med Blæk.

Saa maa man ordne Agernbægrene pænt efter Størrelse, og idet man begynder med den største, træder man dem alle den ene efter den anden, som I kan se paa Billedet. Naar de er trukket paa allesammen, skærer man Traaden af lidt borte fra det sidste Bæger og slutter ogsaa her med en stor Knude; det gør ikke noget, hvis man ikke kan faa Knuden tæt op til det sidste Bæger, for man kan sno og bøje Sally meget bedre, hvis Bægrene er trukket løst paa.

Perle-Hunden

Til at lave denne skal man bruge to store Agern og fem Hyben. Træd en Naal med

stærkt Bomulds-garn, bind Knude for Enden og træk de to Agern paa, som skal være Hundens Krop. Knuden bliver dens Hale.

Tag et Sting op til det øverste af den første Agern og træk det største Hyben paa

— tæt ind til Kroppen. Før Traaden tilbage gennem Hybenet, men en lidt anden Vej.

Saa føres Naalen gennem Kroppen ned og fæstner de fire Hyben-Ben, ganske paa samme Maade som Hovedet blev sat fast til Kroppen.

Man hæfter Ende ved at føre Traaden til Midten af Kroppen mellem de to Agern, hvor man binder den stramt sammen og lader en lang Ende hænge til at føre Perle i.

Pepita-Hesten

Til at lave Hesten skal man bruge en smuk, skinnende-brun Kastanie, fire afbrændte Tændstikker, et lille Stykke Karton og en lille Smule Skal af en ægte Kastanie. — Af Kartonen laves Hestens Hoved efter den Figur, I ser her. Øjnene tegnes med Blæk. Skær saa en Spalte i Kastanien med en skarp Kniv og sæt Hovedet fast heri. Lav fire smaa Huller i den underste Del af Kastanien og sæt Tændstikkerne deri som Ben.

Pepitas Hale laves af et lille Stykke Skal af en ægte Kastanie — med mange „Haar“ paa.

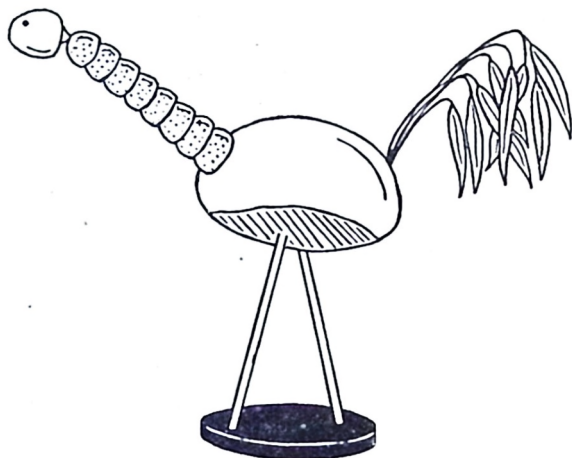
Oliver-Strudsen

For at lave Oliver-Strudsen maa man have et Agern, nogle faa Agernbægre, et Stykke tyndt Staaltraad, en stor Kastanie, to afbrændte Tændstikker og en lille Smule Aske-træsfrugter.

Agernet danner dens Hoved; nu skal man med en Naal bore 2 Huller paa langs gen-

nem Agernet temmelig tæt ved hinanden. Tag et Stykke tyndt Staaltraad paa ca. 25 cm's Længde, læg det dobbelt og stik Enderne igennem de 2 Huller og træk dem til saa meget, du kan.

Nu borer man Huller gennem Midten af ca. 8 Agernskaale og trækker begge Ender af Staaltraaden gennem dem alle — det er Oli-

vers Hals. Saa bores et Hul gennem den øverste Del af Kastanien, idet Naalen føres ind dér, hvor man vil have Olivers Hals til Kroppen, og u d dér, hvor man ønsker dens Hale skal være.

Staaltraaden føres gennem Hullet saa langt, den kan komme. Saa tager man Aske-træsfrugten og snor Staaltraaden fast rundt om denne, saa Oliver faar en fin, oprejst Hale.

Øjnene sættes paa med Blæk, og giv ham to Ben af Tændstikker. For at den kan staa,

maa man bruge en stor Skive af en Kastanie eller en lille Fod af Gibs og sætte Benene fast ned deri.

Mascot-Mand

Den morsomme lille Mascot er lavet af Agern. — Man skal bruge ca. 20 smaa Agern, to store og en middelstor med Skaal paa, hvor der er en Stump Stilk tilbage.

Naalen trædes med stærkt Bomuldsgarn, og der slaas Knude for Enden af den. Man trækker nu et lille bitte Agern og fire lidt større paa Traaden, træder en Traad til og gør det samme — nu har vi de to Ben.

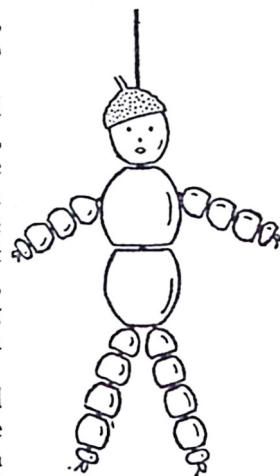
Begge Ender Traad trækkes gennem de to største Agern (som danner Mandens Krop)

og ud oppe, hvor Halsen skal være. — Arme laves nu ligesom Benene paa hver sin Traad, disse føres ind i den øverste Agern — en paa hver Side — og begge føres ud oppe ved Halsen.

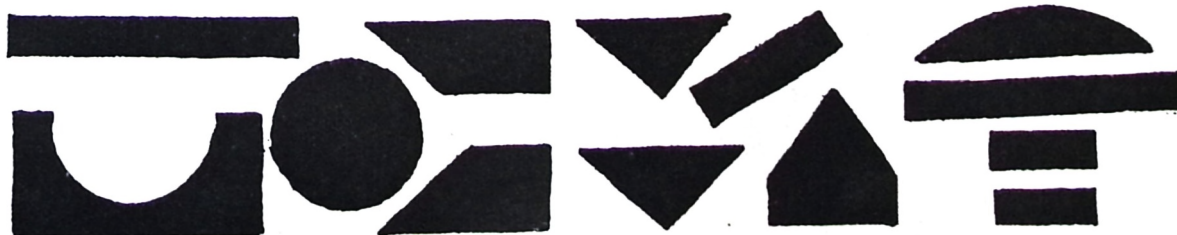
Alle fire Traade samles i en Naal og føres lidt paa skraa gennem det Agern, som har Skaal paa. Næse, Øjne og Mund sættes paa med Blæk.

Paa de fire Traade bindes en Knude, og nu kan Manden hænge og dingle!

Efter „The Guide“.

PUSLESPIL

Klip de 13 sorte Stumper ud og læg dem sammen, saa det bliver en pudsigt Person, et Dyr eller noget andet. Du kan faa utallige morsomme Figurer ud deraf. Den bedste, du finder paa, klister du op paa Papir og sen-

der til Redaktøren. Det bedste Resultat bliver saa offentliggjort i næste Nummer.

Send Løsninger til Redaktøren inden den 5. Januar. Der er Præmier at vinde!

BØGER

Lige som jeg er ved at slutte Redaktionen af dette Nummer, kommer der to nye Bøger ind ad Døren. Trods Travlheden maa jeg læse dem og skynde mig at gøre jer opmærksom paa dem, for de er storartede Julegaver. Bøgerne er:

Estrid Ott: „Børnene paa Grønland“. (Jespersen og Pio.)

En dejlig Bog af den Slags, som er lige spændende at læse for Voksne som for Børn. Det er saa morsomt at følge de fire Børns daglige Liv i det fjerne, eventyrlige Land, deres Færd blandt Grønlanderbørnene, deres Rejser med Baad, Tur til Indlandsisen o. s. v. Estrid Ott fortæller med et ukueligt Humor, Enkeltheder og smaa Begivenheder faar Kulør, og uden vi ved af det, ved vi en Bunke mere om Grønland end tidligere. Børnenes Far har illustreret Bogen med en Række storartede Billeder.

Estrid Ott: „Lillefingers store Eventyr“. (Jespersen og Pio.)

Denne Bog er for mindre Børn, hveranden Side er Tekst og fortæller om en lille Grønlanderpige og hendes Families Liv, hver anden Side er store Helsides Fotografier illustrerende Teksten. Den er baade spændende og belærende, og Børn vil holde af den, jeg ved det, for min lille Dreng er allerede henrykt for den.

Redaktøren.

fra alle Bladets Læsere. Efter at jeg havde samlet det meste Stof til Bladet, sendte to Patruljer mig en „Ønskeseddel for Julebladets Indhold“, den begyndte med: Fortælling af Viva Lütken og Estrid Ott — hvor blev jeg glad, for de to Forfatterinder har igen i Aar stillet deres Pen til Bladets Raadighed — jeg er sikker paa, at deres Popularitet blandt Spejderne vil stige, naar de læser de to nye Fortællinger.

Jeg lever i stor Spænding i denne Tid. Hver Gang Posten kommer, skynder jeg mig at se, om der er nye Bestillinger paa Juleblade. Og det er der næsten hver Gang! Bare det bliver ved. Bliver det ikke spændende i Januarbladet at se, hvem der vinder Præmierne for at have solgt flest? Jeg har besluttet at uddele to Ekstrapræmier til de to Spejdere, der sælger anden- og trediebedst. Præmierne bliver to af de nye Brevmapper med Indhold fra Depotet. Se om Betingelserne i Novemberbladet. Lad mig nu se, at I hænger i, hvor er jeg spændt paa, hvor mange Blade I kan sælge.

Husker I Lejrene i Irland og i Belgien, som blev omtalt i September og Novemberbladet? Tænk I paa, at det var en god Idé at ønske sig Hjælp til dem i Julegave. Det bliver sikkert storartede Lejre og den Oplevelse, det er at rejse og komme sammen med Spejdere af andre Nationaliteter, er saa berigende og stor, at jeg vilde ønske, hver eneste af jer engang maa komme til at prøve den.

Og saa en rigtig glædelig Jul til alle — store og smaa!

Redaktøren.

Kære allesammen!

Denne lille Hilsen til jer maa jeg begynde med en Undskyldning. Jeg havde lovet jer, at Bladet i Aar skulde faa samme smukke Forside som sidste Aar. Men saa viste det sig, at Billedet er fremstillet uden Kliché — altsaa kunde jeg ikke faa det lavet igen. Saa blev Forsiden til denne Spejderside. I kan indvende, at der ikke er meget juleagtigt over den — men den viser en dejlig Mængde glade Spejderansigter, mest fra Sommerens Dage, og jeg tror, I har bevaret jert Smil, saa I ogsaa nu trods mørke Dage lyser op og spreder Sol blandt jeres Omgivelser.

Saa vil jeg sige Tak til alle, der har hjulpet mig med at lave dette Blad. Fra alle, jeg henvendte mig til for at bede om Historier og Artikler, lod der straks: „Ja, vi vil gerne skrive til Pigespejderne.“ Se saa er det ingen Sag at være Redaktør, og jeg ved, at Takken ikke kommer fra mig alene, men

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS ADRESSER

SPEJDERCHEF

Frøken Elisabeth Flagstad, Spejderskolen, Korinth, Fyn.

SOUSCHEF

Komtesse Naka Haugwitz, Villa »Rocca«, Korinth, Fyn.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Bækkeskov pr. Tappernøje.

KORPSRAADETS FORMAND

Hr. Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, København Ø.

KORPSETS KONTOR

Spejderskolen, Korinth. Telefon Korinth 67.

KORPSETS DEPOTER

Spejderskolen, Korinth. Telefon Korinth 67.

Vester Voldgade 94 III, København. Telefon Byen 2573x.

KORPSETS MEDLEMSBLAD »PIGESPEJDERNE«

Læssøegade 198, Odense.

Abonnement bestilles paa Postkontorerne, 4 Kr. aarlig.
Spejderne faar Bladet gennem Troppene.

Det danske Pigespejderkorps Husholdningsskole

Spejderskolen ved Brahe-Trolleborg, Korinth, Fyn, oprettet 1922

Skoleaaret regnes fra 1. September til 1. Juli, senere
Indmeldelse kan dog undtagelsesvis finde Sted. —
Program tilsendes, og Indmeldelse kan ske ved
Henvendelse til Frk. E. Flagstad

Skolen modtager ogsaa Elever, der ikke tidligere har
været Spejdere — men under Opholdet paa Skolen
skal Eleven dog staa i Det danske Pigespejderkorps

UNDERVISNINGSFAG: Madlavning — Rengøring — Vask — Syning
— Strygning — Samariterkursus med Eksamen (anerkendt af Dansk
»Rode Kors«) — Tysk, Engelsk, eventuelt Fransk — Havearbejde
— eventuelt Husflid — Gymnastik — Sport og Spejdersport —

Endvidere kan Oplysninger faas hos Pigespejdernes Tropsfører i Byen

Elisabeth Flagstad
Spejderchef

Naka Haugwitz
Souschef

Har du set Depotets nye Julekort

Pris 5 Øre

trykt i kønne Farver

Et Kort med samme Tegning
med Konvolut sælges til

3 for 25 Øre

Køb Julegaver paa Depotet!

Depotet sælger en ny Brevmappe, som
indeholder Spejderbrevpapir, Kort, Mær-
kater og Konvolutter. Den koster **1,50 Kr.**

Har du ikke HAANDBOGEN? Sæt den øverst paa din Ønskeseddel til Jul —
den er uundværlig for alle Pigespejdere.
Pris **3,50 Kr.**

Husk Depotet har stort Udvalg i alt Spejderudstyr — vi nævner;

Rygsække med Meis... 11,00—16,00	Sejldugsspande 3,50
do. do. org. 20,00—23,00	Spader..... 4,50
Tornysterrygsække..... 10,00	Økser 4,00
Lejrtæpper, 1,50 × 2,00 m 9,50	Øksehylstre 1,25
Dunsoveposer 29,50	Redningsreb..... 5,00
Tæppehylstre 2,75	Feltsenge 9,80
Sejldugsvandfæde 1,75	Teltlygter 2,75
Svaneknive, org. 1,75—2,85	Tværsække, blaa 1,90
Tallerkener m. Krus, røde, blaa, gule eller grønne 1,75	
Brune Strømper, Nr. 9—9½ 2,35	
Brune Ankelsokker 1,50	

DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS DEPOT

Spejderskolen — Korinth — Fyn

Depotets Filial i København:

Vestervoldgade 94^{III} — Telefon: Byen 2573x

HUSK! Depotet er lukket fra 20. Decbr. til 6. Jan. incl.

Saalænge Oplag haves. faas „Julebladet“ fra Spejderskolen, Korinth, Fyn.